

149 30°

152 45°

162 60°

172 75°

ΟΙΚΕΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΚΟΝΟΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΔΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΤΑΧΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΠΙΘΕΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΟΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
Για κάθε απάντηση, δικαίωμα δημοσίευσής δραχ. 20

Νὰ μὴ σπῶτε τὰ σιμπιὰ, ἀλλὰ
νὰ τὰ καυτηριάζετε μὲ οὐνόννευμα.
Ὡσαύτως νὰ μὴ χρῆσιμπο ἦτε
σποπῶνι. Ἀντὶ θεματούστρου νὰ
ἐφορμίζετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν
χλιταρὰ θεορικοποιὰς κομπρεσσεῖς
Δηλατὴ μῆσοις ὅ' ἐνοι ποτῆρη νὰ ρί-
χνετε μὴδ' κουταλά τῶ κοφὲ θεο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός Δερματολόγος

Ὡς ντιστάλε ντέ ραζ 5 γρ. δάμ
 μα δεκόνες 7 γρ. Σ τρσζ 7 γρ
 Ἐσσάνες ντέ ραζ 2 σταγόνες.
 Ἄν βεβαίως θρίσκειτε να ἐξα
 κολουθήσετε τὴν χρῆσιν τοῦ αὐ
 τοῦ, προσέδοντας σκόμα καὶ δις
 τὴν ἐξέδοδος μετὰ τὸ θροσυν
 ξεμακυνάρισμα καὶ ἐνα στέμλου
 τρο μὲ δάττα καὶ μαροθόπορα. Παύ
 τε να χρῆσασθε χρώματα. Παύ
 τε Σμυρὶ ἂν δὲ θρήτε αὐτὸ τὸ
 τε Νωτρεν. Ραζὶ διὰ χελλὶ καὶ
 μάγουλα χρώματος μαυρίσθιν. Πόν
 τος εὐχρηστικὸς στὴ διαθεσ σας.

Ο ΙΑΦΡΙΟΣ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΥΖΑ Νο
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

APYFOT KAL ECE

1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 26

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙ

ACFEA

НМЕРОМ

APR 19

Ερνέστο.

— Όχι, δεν θα προλάβουν. Άλλα ή λιλια άποφάσισε να φύγει μεις με το πρώτο τρένο. Ο νεαρός ζωγράφος πήγε κεί χαϊρέτησε τη λιλια εύγενικό. Αύ τη μόλις του άναπαύσε τον χαι ρετισμό. Γά μάτια της ήταν άωρη κωμένα. Με κόπο συγκρατούσε τὰ δάκρυα της. Μόλις ξεκίνησε τὰ τρένο τραβήχθηκε σέ μίαν άκρη, έσκυψε τὸ κεφάλι της καί αόσις φορώντας γιά τήν περιέργεια τὸν χαι ξένον, άρχισε νά κλαίει σιγανά.

Η Μάρθα Φερνέλ τήν έκύταξε καί στὰ μάτια της έμαζεύονταν τὰ συννεφε τής λύτης. Φαινόταν πὸς ύπεφερε τρομερά όσο έξέλεσε τήν άπελπισία της μικρής. Ήταν τόσο φανερός ο πάθος της, πὸς ο Έρνέστο έσκυψε καί τής εἶπε:

— Μά, δεσποινίς Μάρθα, δεν πρέπει νά πάχετε τόσο έσεις. Η λιλια θά παρηγορηθῇ κάποτε.

Έσθλωσε τὰ μάτια της, βολά στὰ δικά του. Καί αὐτὸς ήταν άφάνταστα ελπιμένος. Ύπεφερε άμως σάν άνδρας, έδάγκανε τὰ χεῖλιά του γιά τὴν κρῆνῃ τὸν πόνο του. Η γεροντοκόρη άκούμπησε τὸ χεῖρ της στὸ μπράσιό του. Έγύρισε γιά νά δευάσῃ πὸς δεν τήν άκούγει η λιλια καί εἶπε σιγά, με συγκίνησι:

— Έρνέστο, καί, πονά, πονά άφάνταστα γιά τὴν μικρή... Πονά καί γιά σένα. Καταλαβαίνω πὸσο τήν άγαπάς. Ξέρω πὸς κοντά σου θά ήταν ευτυχισμένη. Άν έπάσαι νά τιπας δεν νά λυπόμουν. Άξέ-ρα πὸς η λιλια θά ζήσει ευτυχισμένη. Έτσι όμως... Καί άν ζήσῃ ο Ρενώ, τήν περιμένει άστυ-χία... Καί άν πεθάνῃ, φοβάμαι πὸς θ' άργήσῃ νά παρηγορηθῇ... Πάντως... προτίμω νά πεθάνῃ.

Γά τελευταία λόγια τὰ εἶπε θρα χνά, σάν νά μιλούσε μοναχή της, εκλείσταε μάτια της καί ένα γύρ κρυό επέσπε σ' όλο της τὸ κορμί, σάν νά είχε ἰδῇ κάποιον τρομερὴ εἰ κόνά.

— Έρνέστο, εξακολουθεσε σέ λί-γο. Σε ἱκετεύω... Πέφτω στὰ πόδια σου. Όπως καί νά έλθουν τὰ πράγματα, νά μὴν έγκαταλεί-ψης ποτέ τὴ λιλια... Μόνον έέ-θα ας άν ζήσῃ ο Ρενώ καί τήν παν-δρευθῇ, δεν θά μπορέσῃ πιά νά παί-ζης κανένα ρόλο στή ζωή της. Άλλά φαντάζομαι πὸς δεν θά ζῇ σέ ἄλλα καί άν ζήσῃ, δεν θά τήν πανδρευθῇ. Εἶνε βέβαιο αὐτό. Γι' αὐτό εἶναι πρὲς νά τής στα-θῇ σάν άδελφός...

Σταμάτησε. Η φωνή της έτρε-με. Τήν έκύταξε ο Έρνέστο παρα-ξενμένος.

— Γιατί μοῦ μιλάτε έτσι; πὸς-τισε γλυκά. Τὸ ζέρετε πὸς τὴ λιλια έγω τήν άγαπῶ θαθεῖα... Έ-σεις όμως μοῦ μιλάτε σάν νά κα-νετε τὴ διαθήκη σας.

Τινάχθηκε με τρόπο η Μάρθα.

— Η ἰδέα σου, εἶπε θραχιά. Έρνέστο!... Μὴν πῆς αὐτὴ σου τήν τρελλή ἰδέα στή λιλια!... Σὸ μὴν άπλά... Προσπάθεσε νά γίνουν οί γάμοι σας όσο τὸ δυνατόν πιο γρήγορα...

— Οί γάμοι μας; Έκαμε ο Έρνέστο πικρά. Πὸς έλέπετε τὴν πεισνότητα νά γίνουν οί γάμοι μας; Μά άποφεύγει όταν φαντα-σῇ πὸς γίνομαι λίγο πὸς θάρρο-λέος. Μοῦ φέρεται φιλικά όσο δεν τής μιλῶ γιά άγάπῃ καί γιά μέλ-λον...

— Έρνέστο, πρέπει νά παύσῃς πῆς γιά νά τήν άσπῃς. Μὴ λυ-πῆθῃς κόπους καί πίκρες.

— Τὴν άγαπῶ... Δεν θά λυπῶ τίποτα. Καί άν χάσῃ τὴ λιλια, δεσποινίς Μάρθα, καί εἰμαι δυ-στυχῆς γιά όλη μου τὴ ζωή...

Η λιλια έκλαιγε. Μόνον όταν άκούσε πὸς κοιτεύουν νά φθά-σουν στὰ Παρίσι, έόηκασε τὸ κε-φάλι. Έχαμονέλασε μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα της στὸν Έρνέστο, καί έρ-ρίξε μιά θυμωμένη ματιά τής θείας της. Τῆς κρατούσε κακία ε-πειδὴ δεν τήν είχε άφῃσει νά περιμένουν καί νά φύγουν με τὸ τρένο πὸς θάπαινε τὸν πληγωμέ-νο. Τὸ τρένο έτρεξε δολοφονο-καί σταμάτησε. Μιά χαρούμενη φωνή άκούστηκε:

— Παρίσι!... Μά τήν άλλη στιγμή, μιά τρα-χεία φωνή, αντίλαλῃσε στὸν δια-δρομο:

— Μὴν κατεβῇ κανένας! Άπο-λύτως κανένας!... Όποιος πα-ραβῇ τήν διαταγή, θά συλληφῇ!

ΚΑΠΟΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΣΚΟΤΩΣΕ

Σ τὸν διάδρομο αἱ ἐπιβάτες μα-ζεύθηκαν με πρόσωπα περιέργια.

— Τι συμβαίνει;... Γιατί αὐτὴ ἡ διαταγή;

Ο Έρνέστο έσκυψε ἀπὸ τὸ πα-ράθυρο.

— Ω, εφώνασε σχεδὸν άμέσως. Παράξενο. Ο σταθμὸς εἶνε γεμά-τος ἀπὸ άστυνομικούς. Λιλια, ε-λα νά ἰδῇ!

Άργά προχώρησε ἡ λιλια με τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Πραγματικά ο σταθμὸς ήταν ζωσμένος ἀπὸ τὴν αστυνομία. Δεν έπρόφασε νά σταματήσῃ τὸ τρέ-νο καί οί άστυνομικοί έσκαρφάλω-σαν στὰ βαγόνια.

— Τις ταυτίστης σας! Εφών-αξε. Τις ταυτίστης σας!

Η ταραχή στὸν διάδρομο μεγά-λωσε. Οί άνδρες έδωσαν ἀπὸ τήν τοση τους τις ταυτίστης τους, οί γυναίκες έψαχναν τις τσάντες τους.

Ο Έρνέστο καί ἡ λιλια στὸν διάδρομο, παρακολουδοῦσαν με περιέργεια, ὅπως ὅλοι. Όταν ἦλ-θαν οί άστυνομικοί κοντά τους, έδειξε ο Έρνέστο τήν ταυτότητά-του.

— Χμ! Έκανε ο άξιωματικός. Καί σεις μήπως εἰσθε ἡ δεσποινίς Φερνύ;

— Μαάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ κο-πέλλα καί ένοιωσε ἕναν άνεξήγη-τό τρόμο...

— Καί ποῦ εἶνε ἡ θεία σας, ἡ δεσποινίς Φερνέλ; Έκανε αὐτὸς ὁ σο μοι ποῦσε πὸς άπλά.

— Μέσα, μέσα, στὸ διαμέρι-σμά μας.

— Άν έχετε τήν καλωσύνη πᾶ-με μαζί νά τήν εἰδῇμε.

— Άνύποπτη, προχώρησε ἡ λιλια. Τὸ μυαλό της, σταματημένο, δεν μποροῦσε νά σκεφθῇ πὸς ἡ-κεραν οί άστυνομικοί τὸ δνεμά της καί τὸ δνομα της εἶσαι της. Μήθηκε στὸ διαμέρισμά τους τὸ τρένο. Ήταν άβαιο.

— Δεν εἶνε εἴθῃ ἡ θεία μου; Έκανε παραξενεμένη.

— Κλείστε ὅλες τις έξέδους! Εφώνασε ὁ ἐπὶ τῆς με ζαφνικὸν θυμὸ.

Οί άστυνομικοί έτρεξαν. Κάτι τρομερὸ θά συνέβαινε, γιατί τὰ πρόσωπά τους ήταν σοδάρ, τα-ραγμένα.

— Τι νά συμβαίνει; εἶπε ο Έρ-νέστο πὸς στεκόταν πίσω ἀπὸ τήν λιλια.

— Ένας άστυνομικός τοῦρριξε μίαν ὀπποτὴ μπαί.

— Τὴν γνωρίζετε τὴν δεσποινί-δα Φερνύ; ρώτησε.

— Άν τήν γνωρίζω; Συναξεί-δεύομε.

— Καί ποῦ εἶνε ἡ θεία της; Δεν εἰδότε ποῦ εἶνε ἡ θεία της;

— Δεν έχω ἰδέα.

Οί ἐπιβάτες κλεισμένοι στὸ τρένο, άρχισαν τὰ οχόλια. Έε-πί τέλους κάποιος τὸ πρωτοψύ-χισε:

— Ξέρετε τί συμβαίνει;... Κά-ποια γυναίκα έσκότωσε... Αὐτὴν ζήτησαν.

— Άκούς; Έκανε ο Έρνέστο στή λιλια. Κάποια γυναίκα έσκότω-σε.

— Τι μάς ενδιαφέρει αὐτό; ψι-θύρισε ἡ λιλια άναστενάζοντας.

— Κάποια γυναίκα έσκότωσε, κάποιον γυναίκα έσκότωσε!

Ο ψιθύρος ἀπλώθηκε σ' όλο τὸ τρένο. Απ' άκρη σ' άκρη στὰ βαγόνια.

Οί άστυνομικοί άστέκονταν με πρόσωπα καταστροφισμένα καί ὅ-λοι έτρεχαν εἴθῃ καί έέκ! Μετά κάμποσην ὥρα εγύρισαν μερικὸι καί κάτι ψιθύρισαν ἀπὸ αὐτὴ τοῦ έπὶ τῆς λιλια. Κάποια παρακολουθεῖσαν άνύποπτοι τὴ συζήτηση.

Σέ λίγο ὁ ἐπὶ τῆς ἦλθε κοντά στή λιλια καί τής εἶπε σιγά μᾶ-ζοφτά:

— Δεσποινίς Φερνύ, ἀκόλουθῇ-στε με χωρὶς θόρυβο. Καί σεις, κύριε, πὸς τὴν συνοδεύετε...

— Η λιλια έχλώμασε.

— Μά δεν καταλαβαίνω, άρχι-σε.

— Διαμαρτύρομαι, Έκανε καί ὁ Έρνέστο.

— Τὸ καλὸ πὸς σὰς θέλω, α-κολουθεῖτε με ἡσυχά, ξανάπε ὁ άστυνομικός.

— Η κυρίως ένοχη πὸς ζητοῦμε, εξαφανίσθηκε. Εἶς δώσετε λόγο εἰς τὴ δικαιοσύνη.

— Η κυρίως ένοχη; έτραυλίσε ἡ λιλια. Τι έννοεῖτε;...

— Η δεσποινίς Φερνέλ, ποῦ εἶ-νε; ρώτησε ὁ ἐπὶ τῆς ἡλικίας.

— Μά αὐτὴν ζητεῖτε; Έκανε ὁ Έρνέστο με φωνή θραχιά. Κάπο ο λάθος θάγινε. Ποιά εξαφανίσθη-κε; Η δεσποινίς Μάρθα Φερνέλ εἶνε εἴθῃ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ τρέ-νο. Ήταν εἴθῃ πρὸ ὀλίγων λε-πτῶν.

— Ήταν εἴθῃ... Άκριβῶς! Τώρα δεν εἶνε.

— Μά ποῦ εἶνε; ρώτησε ἡ λιλια με άπορία. Κάπο εἴθῃ θά εἶνε, δεν γίνεται. Μόλις εφά-σασε στὸ Παρίσι, ἡ θεία μου ἦ-ταν στὸ βαγόνι...

— Ήταν εἴθῃ... Ήταν μαζί-μας... Πὸς εἶνε δυνατόν νά έ-ξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στήν άλλη;

— Εἶς ἀφῃσε ἡ συζητοῦμε, εἶπε ὁ Έρνέστο στή λιλια. Πρέπει ν' άκολουθῇσάμε τους κυρίους.

Ήσαν τῆς βολίτσας τους καί κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βαγόνι. Ο κό-μος στὰ παράθυρα τοῦς έκύττα-ζε περιέργα. Κάποιο παιδάκι εἶ-πε δυνατά:

— Μαμά, αὐτὴ εἶνε ἡ γυναίκα ποῦ έσκότωσε;

Ο δρόμος εἶς τὴν έξοδο τοῦ σταθμοῦ, τὰ λίγα αὐτὰ δῆματα εφάνηκαν εἰσακτικά στήν λιλια. Δεν μποροῦσε νά συγκεντρώσῃ τὴ σκέψῃ της. Στὸ μυαλό της έχά-ρευε ἡ ἰδέα πὸς έζητοῦσαν τὴ θεία της Μάρθα...

Χωριστά έχο-ρευε ἡ ἰδέα πὸς μιά γυναίκα ε-σκότωσε... Μάλα, όταν εφθασε ε-ξω ἀπὸ τὴν άστυνομία, ὅπου τους άδῃγησαν, συνείσασε πὸς ἡ θεία της θά θεωρεῖται ἡ γυναίκα ποῦ έσκότωσε, ἀπὸ τὴν εγύρευαν.

Μέσα στήν άστυνομία, τους έ-χώρισαν άμέσως. Πρῶτῃ άνέκρι-ναν τὴ λιλια.

Ο άστυνομικός ήταν σκοτεινός, παχύς καί αὐστηρός.

— Διηγῆτε μας τί συνέβη-χεῖς τὸ θράσῃ στήν πανσιὸν ἄχα-ράν, ρώτησε ἀπότομα.

— Η λιλια έμεινε άναυδῇ. Άρ-γῃσε ακριβῶς νά καταλάβῃ τί ε-περίμενε ἀπὸ αὐτὴν ὁ άξιωματι-κός αὐτός, νά διηγῇτῃ. Τὴν ε-θοήθησε:

— Ὁλῶ νά μάς πῆτε τί ξέρε-τε σχετικὸς με τὸν φόνο τοῦ Κλώντ Ρενώ.

Τὸ σῆμα έκανε μίαν γρήγορη στροφή στῆς φλέδες τῆς κοπέλ-λας. Έπειτα σταμάτησε παγωμέ-νο.

— Πέρανε ὁ Κλώντ Ρενώ; ρώ-τησε σιγά μετὰ κάμποσην ὥρα.

Ο άστυνομικός τήν έκύταξε κολὰ στὰ μάτια μιά στιγμή. Έε-πειτα, ἀποκρίθηκε γρήγορα:

— Έμεῖς θά σὰς υποβάλωμε ερωτήσεις, δεσποινίς, όχι εἰσεῖ! Άπαντήστε σ' αὐτὸ πὸς σὰς ρώ-τησα.

— Άρχισε ἡ λιλια νά διηγῇται. Πᾶς εἶχε μείνει εἴθῃ ἀπὸ τὴν πανσιὸν, πὸς έπειτα θρήκε άνα-στατομένης ὅλους...

— Άκούε ὁ άστυνομικός καί πό-τε πότε άκούσανε τὰ μάτια του καί τήν έκύτταε καλά. Η λιλια άγωνίσασε: Έθῆνε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς της γιά νά μάθῃ άν έόρσο ὁ άγαπημένος της.

— Όταν έτελειώσε τὴ δῆγνῃ της ὁ άστυνομικός τὴ ρώτησε ἀπὸ-μα, κυταίνοντας τήν στὰ μάτια.

— Τὸν άγαπούσατε εἰς τὸν Κλώντ Ρενώ;

— Άν τὸν άγαπούσα!...

— Έκύτταε με μάτια θολὰ ἀπὸ δάκρυα τὸν άξιωματικό. Αὐτός

δεν κατέβαζε τὰ μάτια. Τὴν ε-κύτταε ὅπως θά έξήταζε ὁ γι-ατρός. Ήταν άρρωστο.

— Εἶνε δυνατόν νά μὴ α-παντήσετε σ' αὐτὸ πὸς σὰς ρωτᾷ; Έκανε αὐτὸς πάλι.

— Τὸν άγαπούσα, ἀποκρίθηκε ἡ νέα σιγά.

Τὰ δάκρυα έκύλησαν γοργά στὰ μάγουλά της.

— Καί ἡ θεία σας, ἡ δεσποι-νίς Φερνέλ, τί ρόλο έπαιξε σ' αὐ-τὴ τὴν ὑπόθεση;...

— Η θεία μου... ἀποκρίθη-κε διατακτικά ἡ νέα, δεν έώλεπε με καλὸ ματι τὸ εἰδυλλιο μας.

— Χμ!...

Δεν εἶπε τίποτε άλλο ὁ άστυ νομικός. Ἰα αὐτὸ τὸ «χμ!» μῆ-κῃ μετὰ τῆς καρδιά της λιλιας καί τήν έπάγωσε. Πρῶτῃ φάρα έπε-ρασε σάν μαχαίρι μέσα στὴν ἡ-γῆς τῆς γιά τὸν φόνο τοῦ Ρενώ. Τὰ μάτια της έγιναν πελώρια ἀπὸ τὸν τρόμο. Τὰ χεῖλιά της άρχισαν νά τρέμουν.

— Έμπρός, λοιπόν. Έκανε ὁ ά-στυνομικός. Διηγῆθῃτε μου λεπτο-μερῶς τί έκανε ἡ θεία σας σ' ὅ-λη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση... Πὸς ε-φῃρθηκε όταν έμαθε πὸς έσκότω-σαν τὸν Ρενώ... καί ὅτι ὅλο μοι-ζοῖστε πᾶς μάς χρειάζεται...

— Μά... Δεν έχω τίποτε νά σὰς πῶ! Εφώνασε με τρόπο ἡ νέα.

— Δεν εἶνε ἐπείρσασε καθόλου στήν ἰδέα οἱ αὐτὴ μπορεί νά εἶ-νε ἡ δράστis; ρώτησε ὁ άστυ νομικός καρφωνώντας τήν εξέτα-στικά στὰ μάτια.

— Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ψιθύ-ρισε ἡ κόρη θραχιά. Πὸς μπορεί νά φαντασθῇ ἕνα τέτοιο πρά-γμα;

— Γιατί εξαφανίσθηκε ἡ θεία σας λοιπόν;...

— Δεν εἶνε δυνατόν νά εξαφ-νίσθηκε γι' αὐτὸ... Κάτι άλλο έχει συμβῇ. Ίσως κανένα δυ-στύχημα.

— Καί τί θά έλέγατε άν σὰς πᾶμε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κλώντ Ρενώ μάς κατήγγειλε ὅτι τὸν έπαρω-δύλησε ἡ Μάρθα Φερνέλ;

— Ο ἴδιος ὁ Κλώντ; Εφώνασε ἡ λιλια με άγρια χαρά. Ο ἴ-διος ὁ Κλώντ... Μά ζῇ λοιπόν; Ζῇ; Πέστε μου, γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Τὴν έκύταξε ὁ άστυνομικός καί κάτι σαν συγκίνησις έπέρασε στὰ μάτια του.

Ζῇ, τῆς ἀποκρίθηκε άργά. Εἶνε ὁ κρίσιμῃ κατάστασι. Έ, νας έτοιμοθάνατος δεν μπορεί νά τῇ ἕνα τέτοιο μέμα. Πέστε μας ε-σεις τί προηγουμένα εἶχε ἡ θεία σας γιά νά καὴν ἕνα τέτοιο ε-κλήμα;

— Τι σὰς εἶπε ὁ Κλώντ; ρώ-τησε ἡ λιλια με άγωνία. Τι σὰς εἶπε!...

— Μόνον δυὸ λόγια κατῶρθα-σε νά ψιθύρισῃ. Δεν μάς εἴλην σε τὰ αἶτια... Έσεις πρέπει νά μάς πῆτε... Τι φαντάζεστε; Για τί τῶκαμε αὐτὸ ἡ θεία σας;

— Για νά μὴν τὸν πανδρευθῇ ε-γὼ, εφώνασε ἡ νέα με άπελπισία. Λυγμοί έτάραξαν τὸ κορμιάκι μου...

Γιά νά μοῦ χαλάσῃ τὴν εὐτυχία της. Η άγωνία της τὸν τελευ-ταίων ἡμερῶν έέσπεσε σ' ἕνα α-τέλειωτο κλάμα. Δεν υπέρεσε ν' άφῃρῶσθῃ λέξι. Μετὰ κάμποσην ὥ-ρα ὁ άστυνομικός τήν άφῃσε ελευθέρῃ. Κατάλαβε πὸς δεν ἦ-ταν δυνατόν νά πᾶσῃ πληροφῃρ-ες άλλες ἀπὸ αὐτὴ τήν ταραγμένη κοπέλλα. Τὸν Έρνέστο τὸν άφῃ-σαν ελευθέρῳ ἀπὸ τὸ υπέβαλαν λίγες ερωτήσεις. Αὐτός εἰληώςε κατηγορηματικά ὅτι δεν πιστεῖει στήν καταγγελία τοῦ Ρενώ καί ὅς θάταν έτοιμοθάνατος καί ὅτι θεωρεῖ αἰώνια νάκαμε τέτοιο ε-γκλήμα ἡ Μάρθα, μιά γυναίκα ἡ πῆλῃ πάντα γεμάτῃ ὀπορηγὴ καί καλωσύνη.

Βγήκε μαζί με τὴ λιλια ἀπὸ τὴν άστυνομία. Ήταν ὅμως πᾶ-νύχτα σχεδόν.

— λιλια, εἶπε ὁ Έρνέστο. Αὐ-τὸς ὁ στιγμὴ εἶνε ἐφελκυστικὴ γιά σένα, τὸ ξέρω... Μά κάνε κούραγῃ. Τὸ κυριώτερο εἶνε νά άνακαλύψωμε τί ἔγινε ἡ θεία σου,

Τι φαντάζεσαι εἴθῃ;

Δεῖ ξέρω, δεν ξέρω, ἀποκρί-θηκε ἡ κοπέλλα μ' έξαφι... Δεν έβλω νά φαντασθῶ τίποτα... Ο,τι καί νά φαντασθῶ εἶνε φοβερὸ

— Βέβαια, εἶνε φοβερό. Μά πρέπει νά σκεφθῶμε κατῃ, γιά νά ἰδοῦμε πὸς μποροῦμε νά τήν εἰδοῦμε... Η άστυνομία τήν κυ-νηγεί, σιγούρα τήν κυνηγεί...

— Απὸ ποῦ ν' άρχίσωμε τῆς έρευνῆς μας, λιλια;

— Η λιλια τὸν άκούγε σάν άφῃ-ρημένη. Έπειτα, εἶπε σάν νά μι-λούσε στὸν εαυτὸ της:

— Έγὼ πρέπει νά πάω στὸν σταθμὸ πάλι.

— Σε ποῖον σταθμὸ; Γιατί; ε-καμε ὁ Έρνέστο παραξενεμένος.

— Πρέπει νά πάω στὸν στα-θμὸ.

— Φαντάζεσαι πὸς εἶνε δυνατόν νά εἶνε κρυμμένη μέσα στὸν στα-θμὸ ἡ δεσποινίς Μάρθα;... Δεν εἶνε φυσικὸ αὐτό;...

— Η θεία μου; Έκαμε ἡ λιλια με τὸν ἴδιο άσχημον τόνο. Όχι, δεν ξέρω. Μά πρέπει νά πάω στὸν σταθμὸ... Θά τὸν φέ-ρουν ἰσως κίολας!

— Για ποῖον μιλᾷς, λιλια;

— Μιλῶ γιά τὸν Κλώντ Ρε-νῶ, ἀποκρίθηκε ἡ νέα σπληνῶ-τας τὸν Έρνέστο προκλητικά στὰ μάτια.

Αὐτὸς έτράβηξε τὴ ματιά του καί άναστενάξε. Τὸ πρόσωπό του σκοτεινάσε. Κάμποση ὥρα δεν α-ποκρίθηκε. Έπὶ τέλους, εἶπε, σι-γά σοδάρ:

— Άν θέλῃς νά πᾶς γιά τὸν Κλώντ Ρενώ, λιλια, εἴθῃ δεν ε-χω θεοί νάρθω μαζί σου.

Τὸδωσε τὸ χεῖρ της αὐτῇ πρῶ-τῃ, διαστειλά.

— Έχε γειά, Έρνέστο... Σ' ε-υχαριστῶ γιά τὴν τῶση σου κα-λωσύνη. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στάθηκες σάν άδελφός.

Τὴν έκοψε άνυπόμονα:

— Στάμα λιλια! Άν με ρω-τούσε, θά σοῦλεγα ὅτι εἶνε ε-ξωφρενικὸ αὐτὸ πὸς κάνεις... Έ-γὼ έπρεπε νά σέ καίῃ ἡ άνησυχία γιά τὴ θεία σου, εἴθῃ τρέχεις ὅ-λου. Άς εἶνε ὅμως δεν εἶχεῖ βέ-βαια τὴν ὑποχρέωσι νά μ' ε-κοῦς...

— Δεν έχω καμμία ὑποχρέωσις βέβαια, εἶπε ἡ λιλια με χεῖλῃ σφιχτά.

Τότε πῆγαινε ὅπου θέλει. Θάρρῳ άργότερα στὸ σπιτί σου, άν θέλῃς, με καλλιὰ γκρίζα κυ-εαυτὸ σου πολὺ μόνο ἀπόμε.

— Σ' ευχαριστῶ. Έρνέστο; ε-α νάθε ἡ λιλια καί έφυγε γρήγορα. Τὰ πόδια της λές καί είχαν φτε-ρά καθὼς έτρεχε πρὸς τὸν σταθμὸ πάλι. Εἴθῃ ὁ Έρνέστο τήν έκύττα-ξε θυμωμένος καί ελπιμένος.

ΕΝΑ ΦΟΡΕΙΟ

Τὴ στιγμή ακριβῶς πὸς εφθανε ἡ λιλια λαχαναγμένη στὸν στα-θμὸ, κατέβησαν ἕνα φορεῖο ἀπὸ κάποιον θάγον. Η καρδιά της σταμάτησε. Απὸ τὸ σταμάτημα αὐ-τὸ κατάλαβε πὸς ὁ σκεπασμένος ἄνθρωπος ποῦ κοιτόταν στὸ φορεῖο ἦταν ὁ Κλώντ Ρενώ.

Πίσω ἀπὸ τὸ φορεῖο, κατέθηκε ἕνας μεσόκοπος άνδρας. Ψηλός, εὐθυτενής, με καλλιὰ γκρίζα κυ

δος μιας άσθενείας είνε δυνατόν να κανονίσουν τας έν λόγω έπισκέψεις.

Η έπίσκεψις είνε μίαν γυναίκα ή όποία έτεκε γίνεται έντός του πρώτου δεκαπεντημέρου από του τοκετού. Οι άνδρες δέν κάνουν ποτέ έπίσκεψις αύτου του είδους.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τά έπισκεπτήρια πρέπει να είνε πολύ απλά.

Είνε γελοίο να άπαριθμούμε τους διαφόρους τίτλους μας έπάνω σ' αύτά.

Μιά κυρία πρέπει άπαραίτητως να θέτη πρό του όνόματός της τόν τίτλον της «κυρίας». Π.χ. Κυρία Άννα Γ... και όχι άπλώς: Άννα Γ...

Αί άσπινίδες δέν έχουν συνήθως έπισκεπτήρια. Έξαιρέσις γίνεται όταν άσκούν ένα ώρισμένον έπάγγελμα. Μπορούν έπίσης να έχουν κοινά έπισκεπτήρια με την μητέρα των. Στην περίπτωση αύτή θα είνε συντεταγμένα ως εξής: Κυρία και δε σπινίς Γεωργιάδου.

Όταν τά έπισκεπτήρια του κυρίου και της κυρίας είνε κοι να θά είνε συντεταγμένα ως εξής: Κύριος και κυρία Ε. Μ...

ΓΕΥΜΑΤΑ

Όταν άποφασίζουμε να δώσωμε ένα γεύμα, πρέπει πρώτιστα να έκλέξωμε τους συνδαιτημόνας μας, σε τρόπον που να είνε άφορτοί ό ένας στον άλλον.

Αί προσκλήσεις πρέπει να γίνουν πάντε ή έξη ήμέρες πρό του γεύματος, είτε προσφορικώς είτε γραπτώς.

Ό προσκαλούμενος πρέπει να άπαντήση τό ταχύτερον εάν δέ χεται ή όχι. Στην τελευταία περίπτωση, είνε ανάγκη δέβαια να έπικαλεσθή κάποια δικαιολογία.

Τό μενού ένός γεύματος κανονίζεται αναλόγως του αριθμού των προσκεκλημένων, της κοινωνικής θέσεως των, του φύλου κτλ. Όπωςδήποτε, καμμία τσιγγουνιά δέν έπιτρέπεται επί του προκειμένου.

Τό τραπέζι πρέπει να είνε στρωμένο πρό της άφίξεως των προσκεκλημένων. Όταν πρόκειται περί πολλών προσώπων, πλάι σε κάθε πετσέτα τοποθετούμε μία μικρή κάρτα, στην όποιαν άναγράφουε τό όνομα έκείνου δια τόν όποιον ή θέσις προορίζεται.

Σε κάθε «κουβέρ» θα ύπολογίσουμε άνά δυό ποτήρια. Ένα για τό νερό και δεύτερο για τό κρασί. Εάν πρόκειται να άνοιχθούν έκλεκτά κρασιά, σαμπάνιες κτλ., θα ύπολογίσουμε ένα επί πλέον ποτήρι για τό καθένα απ' αύτά.

Είς τά μεγάλα γεύματα, τά μαχαίρια και τά πιρούνια πρέπει να άλλασσονται έπειτα από κάθε πιάτο. Έπεκράτησε όμως ή συνήθεια, είς τά συνήθη γεύματα, τά μαχαίρια και τά πιρούνια να άλλασσονται όταν σερβίρεται διαφορετική τροφή και

άπαραίτητως έπειτα από τό ψάρι.

Οί φίλες τοποθετούνται στα τέσσερα έκτρα του τραπέζιου. Όταν οι προσκεκλημένοι είνε περισσότεροι των δώδεκα μπορούν να τοποθετηθούν έπίσης και στο μέσον.

Ίδου τά καθήκοντα της οικοδεσποίνης πρό του γεύματος, και τά τό γεύμα και μετ' αύτό.

Προηγούμενος πρέπει να έχη έπιστατήσει είς όλα, να έχη μεριμνήσει δι' όλα και να έχη προβάλει ως και τις μικρότερες λεπτομέρειες.

Κατά τό γεύμα, όφείλει έπίσης να παρακολουθή τά πάντα και να επαγρυπνή είς τρόπον ώστε κανείς από τους προσκεκλημένους της να μην μείνη δυσχερεστημένος.

Μετά τό γεύμα, πρέπει να δέχεται με μετριοφροσύνη τά συζητήρια των προσκεκλημένων και τά έγκώμια για την κουζίνα της και να συμμετέχη στην χαρά και την ευθυμία των.

Τά καθήκοντα του προσκεκλημένου είνε πολλά.

Τό πρώτον είνε να φθάση στην καθωρισμένη ώρα χωρίς καμμία καθυστέρηση. Ούτε πολύ ένωρίς, ούτε πολύ άργά.

Όφείλει έπίσης να προσέλθη με την ανάλογη περιβολή, πάντως δέ με περιποιημένο τό παρουσιαστικό και την εμφάνισή του. Φθάνοντας στο σπίτι όπου δίδεται τό γεύμα, δέν πρέπει να δείξη καμμία σπουδή, αλλά να περιμένη την ώρισμένη ώρα χωρίς να έκδηλωνη σημεία άνυπομονής.

Όταν άναγκασθί ότι τό γεύμα έχει σερβιρισθί, πρέπει να άναμνην τό σύνθημα του οικοδεσπότη δια να περάση είς την τραπέζιαν. Κατά κανόνα, ό οικοδεσπότης εισέρχεται είς αύτήν πρώτος ακολουθούμενος από τους προσκεκλημένους του.

Η ευγένεια άπαιτεί να άπαλλάσσωμε από κάθε κόπον τους γέροντας και τάς κυρίας. Γι' αύτό «πρέπει να προσέχωμε πάντοτε τό πιάτο και τό ποτήρι των, με άλλα λόγια πρέπει να τους εξασφαλίζουμε τά καλύτερα τεμάχια και να μεριμνούμε ώστε τό ποτήρι των να είνε πάντοτε γεμάτο.

Μην πίνετε άδιακόπως και σκουπίζετε τό στόμα σας προτού και άφού πίνετε.

Μην φυσάτε μέσα στο ποτήρι σας. Η συνήθεια αύτή είνε πολύ κακή.

Είτε τρώωμε μόνοι μας, είτε μαζί με άλλους, πρέπει να τρώωμε πάντοτε σύμφωνα με τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς.

Όταν συμβίη να δρούμε μέσα στο πιάτο μας κάτι που δέν έπρεπε να βρίσκεται φυσικώς εκεί, πρέπει να κρύψωμε έπιμελώς αύτό τό εύρημα μας. Τό αντίθετον θα έταπεινώνε τόν οικοδεσπότην και θα έπροκαλούσε πιθανόν την άηδία των άλλων συνδαιτημόνων.

Η οικοδεσποίνα ή όποία έχει αναλάβει τό σερβίρισμα πρέπει να τό κάνει σε τρόπον ώστε να προκαλή όσον τό δυνατόν λιγότερον θόρυβον.

Τά φρούτα, έφόσον είνε δυνατόν, σερβίρονται με μαχαίρια που να έχουν λαβή άσημένια ή έπαργυρη.

Φοιτητικές

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Μόλις άνοιξε την πόρτα του φτωχικού δωματίου, αίσθάνθηκε μία μυρωδιά λωδίου, οινόπνευμα, καπνού και γενικά την δυσάρεστη ατμόσφαιρα του κλειστού χώρου μέσα στον όποιο έρίσκει άρρωστος.

Από τις κλειστές γρύλλες του παράθυρου, ό ήλιος γέρονταν στη δύση του, ζωγράφισε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο μικρές παραδελίες χρυσόφαιες γραμμές. Με τό άνοιγμα της πόρτας, κάτι έκινήθηκε έπάνω στο κρεβάτι.

— Ποιά; ρώτησε μία θραυκή άνδρική φωνή.

— Καλημέρα, Νίκο, είπε ό εισερχόμενος. Έγώ είμαι, ό Παύλος. Μά τι διάβολο σ' έπιασε και καθίσαι θεοσκοτεινά. Άχ, έσπασα τό πόδι μου έπάνω στο τραπέζι!

Προχώρησε λίγο ακόμη ψηλαφηστά και άναψε τό φώς.

— Έβλεπα, άνδρικόνασε κακό κεφαλό άρρωστος.

— Ό φίλος του, δίχως να του δώση σημασία, τόν ρώτησε, κυττώντας τό χλωμό άκρόστις πρόσωπο.

— Καλά γιστί δέν με είδοποίησες ότι είσαι άδιάθετος για νάρκωσι.

— Θέλω να είμαι μόνος, γι' αύτό καλό θα κάνει να φύγης.

— Ό Παύλος δέν άπάντησε. Τι να του έλεγε άλλω; — Όλοι με σά του άπεπιστήμιο! γκωρίζουν τις παράξενες του Νίκου. Μέτριος σ' άνάστημά, πολύ άδύνατος, με μία μόνη γαμψή σάν άστία, με μάλιστα πάντα κακοτενισμένα δόντια έκ πρώτης άφωσις την έντί-

πώσι ένός έξαιρετικά άσχημου άνθρώπου. Η άσχημία του όμως με τριαζόταν από δυό άραία μαύρα μάτια, που έφάνησαν τό πρόσωπό του.

Μά δ, τι ή φύσις του είχε στερήσει από τόν έξωτερικό κόσμο, του τό είχε δώσει σπάταλα στον πνευματικό. Ό Νίκος ήταν μία ιδιοφυσία. Οί συμφοιτητές του τόν έξήλευσαν και τόν έφοβόντανε για την φοβερή του ελλικρινεία. Οί λίγοι όμως φίλοι που είχε τόν άγαπούσαν πολύ και του συγχωρούσαν τις άκατανόητες παραξενιές του και την φαινομενική του στραβοξυλιά.

— Τι φοβερή άκαταστασία είνε αύτή, είπε ό Παύλος ρίχνοντας γύρω του ένα έλλεμμα, άφησε να τακτοποιήσω λίγο τά πράγματα σου. — Όρίστε, έπάνω στην καρέκλα ή γυναικαλογία σου και μέσα στο διέλλο για σημάδι ή παντούφλα σου!

— Μήταξες την γραβάτα σου στο λαδομένο και έχει μπη ή μισητή σα στην κανάτα.

— Είσαι φοβερός, φίλε μου, και ή κορωνίς των έργων σου: άρρωστές άκριβώς την ήμέρα του γάμου της Μίτης! — Ήταν άπαρηγόρητη ή καμμένη!

Δυό μακρυά δάδονα δάχτυλα του άρρωστού ταλάκωσαν με πάνο τό σεντόνι.

— Η καμμένη! επανέλαβε ειρωνικά, φαντάζομαι πως όλο έμέ, να θά σκεφτόταν σήμερα την ήμερα του γάμου της!

— Είσαι άδικος και γκρινιάρης, άπάντησε ό Παύλος. Ξέρεις καλά πως ή Μίτη σ' άγαπά πιά καλά απ' όλους μας; Θά μάς λείψη τόσο ή καμμένη, είπα άναστε νάζοντας. — Άλήθεια, ήταν σάν ψευτική μέσα στα νυφικά της, τό πρόσωπό της έλαμπε από εδύχια.

— Ό άρρωστος άκούγε με ελπίστατά τά μάτια της άφηνιγής του φίλου του. Έμπρός του έδωπε τη

Μίτη έσθεθεί, λεπτή, αλβέρια, με τό παιδικό της πρόσωπο να του χαμογέλει πνιγμένη, στα λουλούδια μέσα στην έκκλησία πλάι στον γελοίο Κώστα με τά πάντα καλοχτενισμένα μαλλιά, τις χτυπητές γραβάτες και τους εξεζητημένους τρόπους.

Ήταν πλούσιος όμως και ή Μίτη ήταν πτωχική και μόλις δέυτερο στα Νομικά.

Μά πάλι πως θα ζούσε τό άνειρημένο αύτό κορίτσι πλάι στον άδικο και έπιπόλαιο άνδρα; Ένομιζε πως την έβλεπε να τόν κυττά με την χαριτωμένη έκείνη έκπληκτη έκφραση που είχε όταν της έλεγε τις παράδοξες ιστορίες που τις άγαπούσε τόσο!

Μά να, και τώρα, σάν άλλοτε, της έλεγε μιάν ιστορία, της μιλούσε για κάποιον τρελλό που σάν έμαθε την οριστική μέρα του γάμου και έδεβαίνθηκε πως την χάνει για πάντα, ζήτησε να δρη ξανά άξιοπρεπή τρόπο να πεθάνη δίχως να έπισύρη την προσοχή κανένος. Γι' αύτό μία μέρα περπάτησε κάτω από μία ραβδαία έρωτη με την έλπίδα να πάρη πνευμονία. Τότε ή Μίτη θ' άνέβαζε τόν γάμο της και θάτρεχε κοντά στον φίλο της, που της κρατούσε συντροφιά την παρηγορούσε όταν ήταν λυπημένη. Και αύτός τότε, λίγο πρό νυφώνης, της έώμολογούσε πως από την πρώτη μέρα που την είδε την άναπόδως πολύ, άφάνταστα, μαρτυρικά.

Περίεργο! Η φυσιογνωμία της Μίτης γελού. Μά δέβαια είνε γελάς, γιατί από όλην αύτην την ιστορία έπραξε μόνο μία έλαφρά γρήψη και ένα ξερό συνάχι, που τόν έκαμε ακόμη πιο άσχημο, κοκκινίζοντας του τη μύτη.

Τόν άγαπούσε πιά πολύ από όλους, που είχε πη ό Παύλος!

Παύλ! όχι! Και αύτός από όλους τους σκύλους της γειτονιάς του άγαπούσε πιά πολύ τόν Βάκα, τό λουλούδι της σπιτονοικοκυ-

ρας του.

— Κοιμήθηκα; τόν ρώτησε σε μία στιγμή ό Παύλος.

Δέν άπάντησε. Ένοιωσε τό φίλο του να περπατά στις μύτες των παπουτσιών του για να μην κάνει θόρυβο, να κλείνη τό φώς, να έλασκακούντοφλες καθώς έδιναι να έπάνω στο τραπέζι, έρίζοντας σιγά και τελικά να κλείνη την πόρτα.

— Έμενε άκίνητος σάν μουδιασμένο. Ένας μικροπυρετός του έρανε τά χείλη.

Ξαφνικά, κάποιος στο πλάι του άνοίξε την πόρτα. Είχε γυρίσει απέξω ό ένοικος Συγχρόνως έπάνω από τό κεφάλι του άκούσε τόν ρυθμικό κρότο των πασημην της κυρίας που είχε νοικιάσει από τρεις έβδομάδες τώρα τό έπάνω δωμάτιο με τό μπαλκόνι.

Σε λίγο, ή κόρη της σπιτονοικοκυράς κάθισε στο πιάνο να μελετήσει, ενώ την ίδια στιγμή άνέβαινε τις σκάλες σφυρίζοντας παράτονα ό δικαστικός κλητήρας που καθόταν, άπάναντί του. Με τό πρώτα σκοτάδι, ή φτωχική πασημην έγέμισε με τους γνωστούς θορύβους που δημιουργεί ό έρχομός των ένοίκων της. Και όλοι αύτοί οι άνθρωποι που τόν περιτριγυρίζουν γι' ήσαν τελείως άξένοι. Μά και γι' αύτούς δέν ήσαν παρά ό ένοικος του δωματίου αριθμός 3.

— Άνοιξε άργά τά μάτια του. Τό σκοτάδι ήταν άπόλυτο, γιατί ό ήλιος φευγόντας πήρε μαζί του και τις χρυσές γραμμές που είχε ζωγραφίσει.

— Σκοτάδι, ψιθύρισε, μόνον άχ. Ώχ... Η πρώτη νύχτα του γάμου της Μίτης.

— Έδάγκωσε με λύσσα τό μαξιλάρι του, πνιγόντας έναν λυγρό πού μέσα στην ήσυχία άκούστηκε σάν σόρληχτο πτηνόμενου ζώου.

ΑΔΩΝΑ

Μαντάμ Σουσου ΧΙΟΥΜΟΡ

Ζώρξ ό κουρέυς ήταν ό «άστειος της πόρτας» της έκλεκτής άμηνύρεως του Βου Βαυλα. Έκεί στο κουρείον του απ' όπου παρήλυναν όλες οι κακόγλωσσες έγινόνταν τό μέγα κουτσομπολιό είς βάρος της μαντάμ Σουσούς.

— Βρε παιδιά!

— Έ;

— Λέω να της κάνω ένα χιούμορ!... Τύπος εύφύεστος δέν είχε τίποτε άλλο στο μυαλό του από τό «χιούμορ». Έννοούσε δέ λέγων χιούμορ την φάρσα. Μανία του ήταν ή φάρσα. Πάθος του. Έπινόητικώτατος καθώς ήταν δέν έκανε άλλη δουλειά εκεί που καθόταν ή εκεί που έβύριζε, ή εκεί που έκανε τό μί... ζάν... πλι ή τό «περιμανέντ», παρά να σκέπτεται και να οργανώνη διάφορα «χιούμορ» είς βάρος του ενός και του άλλου.

— Τί χιούμορ πάλι, βρε Ζώρξ;

— Με τά φασόλια.

— Διηλάθ;

Τούτο ήταν τό σχέδιον του Ζώρξ: Είχε έναν φίλο, τόν Μιχάλη. Και ό φίλος του Ζώρξ, Μιχάλης, έκανε μαύρη αγοράν.

— Να της πιάς φασόλια.

— Της μαντάμ Σουσούς;

— Ναί, νά. Έμαθα ότι ή μαντάμ άγοράζει όποτε «Έλεγε, δηλαδή, ότι χει φίλη και μόλις άκούση φασόλια θα σου πη θάλε μου δέκα όκάδες. Λοιπόν μόλις σου πη θάλε μου δέκα όκάδες, θα της πιάς να πλερώση δεκαπέντε χίλιδες. Και μόλις σου πη ότι προς χίλιες πεντακόσιες είνε ακριβά, θα της πιάς ότι στο Κολανάκι οι κυρίες καθώς πρέπει τά πλερώνουν δυό χιλιάδες.

— Έν τάξει.

— Άλλά πρόσεξε να είνε μπροστά και οι γειτονισσες. Η κυρία Παναρά, ή κυρία Μαρίκα, ή κύρ Άρστέιδάκης, ή Εύρυδίκη ή τσιβανόκουπα να σπάσουν κέφι. Γιατί ή μαντάμ και δέν θα θέλη να τά πάρη και δέν θα μπορή να τά πλερώση και δέν θα θέλη να τά διώξη και θα γελάση ή παρδαλή ή γουρούνα!...

Τοιαύτα έσκόρρινε είς βάρος της μαντάμ Σουσούς ό χιουμοριστάς κουρέυς Ζώρξ. Διότι ή μαντάμ Σουσού είχε πρήξει τελευταίως την γειτονιά.

— Ψανίζετε, κυρία Σουσού;

— Τά πάντα.

— Και πληρώνετε;

— Όχι, τό ζήτημα της πλερωμής δέν με ενδιαφέρει. Άστέιο πράγμα. Τά λεπτά ούδέποτε έχουν σημασία για μένα και άλλες, άλλα πρό πάντων τώρα.

Τά άκούσε αύτή ή γειτονιά και άλλοτε μόν έγγελοσε, άλλοτε δέ άγανακτούσε. Έως ότου τό πράγμα έφτασε μέχρι του κουρέως Ζώρξ, ό όποιος και έσκηνοθέτησε πρό είς βάρος της άξιεράστου πυργοδεσποίνης πανηγύρι.

Απόγευμα όταν. Και είχε βγη στην πόρτα της ή μαντάμ Σουσού. Είχε πιάσει την κουβέντα με την κατέναντι γειτονισσά της κυρία Παναρά, ενώ έμαζεύοντο σιγά σιγά και οι άλλες γειτονισσες εκ' του «πταχοκομίου».

— Κρύο, καία Σουσού,

— Μπα.

— Έχετε θερμάνει;

— Όχι ακόμη. Πάντως θα δώσωμε την σόμπα και ακόμη δέν είνε καλός. Είκοσι τά ξύλα, άλλα δέν μας ενδιαφέρει. Όλο τό πόν είνε να έχης λεπτά. Και δόξα σοι ό Θεός ύπάρχουν.

Έπάνω εκεί ένεφανίσθη ό Μιχάλης.

— Καλημέρα σας, μαντάμ...

— Ό κύριος;

— Έχω τρώφιμα.

— Είδος;

— Φασόλια.

— Ό, τά φασόλια (και ή Σουσού έγέλασε κατά τρόπον άξιοπρεπέστατα περιφρονητικό), τά φασόλια! Για σκεφθήτε μία κυρία καθώς πρέπει να τρώη φασόλια! Και όμως ά... λ... γκερ... κόμ... λ... γκερ... Απας και τά φασόλια έγιναν της μόδας: ός τά συζητήσωμε, Έχετε πολλά;

— Δέκα όκάδες.

— Έννοείται ότι δέν τά τρώω προσωπικά, άλλα σκέπτομαι και την ύπηρεσία μου. Άνθρώπος είνε και αύτή πρέπει να προβλέπωμε την διαβροφή της.

— Λοιπόν τά θέλετε;

— Πώς!

— Είνε όμως λιγάκι ακριβούτσικα.

Νέον άξιοπρεπέστερον και άριστοκρατικώτερον μειδίωμα ήθισε έπάνω στα χείλη της μαντάμ Σουσούς:

— Διηλάθ;

— Άλμυρούτσικα.

— Ό, ή τιμή δέν με ενδιαφέρει.

— Χίλιες πεντακόσιες.

— Αί δέκα όκάδες;

Παταγώδη γέλια άντήχησαν είς την συγκέντρωσιν. Η έρώτησις αύτή απεδείκνυε ότι ή Σουσού δέν είχε ιδέαν των τιμών της έποχής, συνεπώς δέ ότι είχε πολύ καιρό να ψωνίση — μήνας ολοκλήρους δηλαδή.

— Η μία όκά!

— Η μία;

— Φαίνεται πως δέν θα ψωνίζατε τόν τελευταίον καιρό, μαντάμ Σουσού.

— Έγώ;

— Μα αν έψωνίζατε δέ ξέρατε πόσα χουν τά φασόλια. Λυπούμαι πολύ, αλλά, φυσικά, δέν μπερεί να γίνη συζητήσις ύστερα από αύτά. Πώς τά φασόλια μου στο Κολανάκι να τά πουλήσω στις πλούσιες κυρίες που πλερώνουν και δέν ρωτάνε

την τιμή.

Η Σουσού εύρέθηκε σε δυσχερεστάτη θέση. Τι να κάνει; Να πληρώση ολόκληρη περιουσία για να αγοράση δέκα όκάδες φασόλια; Προκειμένου να άποφύγη τό ρεζίλι, θα έπληρωνε εύχαρίστως. Άλλά φεύ! δέν είχε ψιλά. Όπωςδήποτε όμως γυναικά άποφασιστική και άτρόμητη καθώς ήταν, δέν συνήθιζε να όπισθοχωρή μπροστά σε τίποτε. Καθώς δέ οι κακίστρες της γειτονιάς είχαν καρφώσει έπάνω της τά μάτια τους και δέν έχάρταιναν να την βλέπουν μέσα στο άδιέξοδον — έπήρε την απόφασιν:

— Πτωχή άνθρωπε!

— Πώς είπατε;

— Άστέια σας είπα την μία όκά. Και εγώ έχω αγοράσει και με δυό χιλιάδες την όκά. Όχι για τά φασόλια, άλλα ένεκα και τό χρήμα δέν με ενδιαφέρει.

— Λοιπόν θα τά πάρετε;

— Και άμέσως.

— Να σας τά αφήσω;

— Περάστε τά μέσα.

Και έως εδών μεν τά πράγματα κάπως έπήγαιναν καλά. Άλλά τί θα έγινόνταν τώρα που έπρεπε να πλερώση δεκαπέντε χιλιάδες δοχμές;

— Τά χρημάτα, μαντάμ.

— Άμέσως.

— Τώρα, Έ;

— Φυσικά. Μά να δώ αν έχω ψιλά.

Ίδου όμως ένεφανίσθη ό από μηχανής Θεός. Έπάνω είς την άτελειαν της ή Σουσού είδε κάποιον άστυφύλακα που έπερνούσε:

— Πόλισμαν;

— Όρίστε, μαντάμ.

— Παραλάβετε, περικλώ, από εδών έναν μουραγορήτη που παυλά φασόλια χιλίας πεντακοσίας. Δέν είνε για τά λεπτά, αλλά να πλερώσω δια τά συχαμένα φασόλια τόσο, άστέιο πράγμα!

Κατάπληκτος είχε μείνει ό μουραγορήτης. Έμβρόντης έμειναν οι γειτονισσες. Χωρίς πολλήν διαδικασίαν ό άστυφύλας έστρίμψε τόν μουραγορήτη φίλον του Ζώρξ που εύρηκε τριπύρετο μπλεόν. Όσον δι' αύτον Ζώρξ ήρθηκε και άδύρεται δια τό άτυ, χές του χιούμορ.

Α. ΨΑΘΑΣ

555 ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ'...

...πρό σε περιμένω, ώσπερ μαγκάλι άναμένο. να με θερμάνω, ή θησαυρή μ' τ' άπορριμέντ ή θησαυρή μ'.

Μάθε δέ' ήρχισα έμπορίον με άποτέλεσμα πλεωρόν, με δειξής ή επιχειρησική ή έχω κέρδη, ν' άπορήσας.

Μπαίνω στα πιο καλά σαλόνια και τώρα βλέπω σάν καθόνια έκείνους τους μεγαλοσάνους που πριν τότε έτρεμε ό Γιάννης.

Φέρομα, ως άριστοκράτ'ς, (Πού πιά ό Βλάχος ό χουριάτ'ς!) κι' έφήρμωσα μετά χαράς τόν δόνηγόν συμπεριφοράς.

Ού δόνηγός συμπεριφοράς ένδεικνυται να τόν ηττάσι! Πρό πάντων νέος άσταν είσι και σε τραπεζία προσκαλίσαι.

Στάκα λοιπόν να σε έξηγώ με τρόπον φίνου και γαρμπού, σε σπι' κομπο σάν εισαγωγή, σ' ήγχονα πιά τόν εφευρόμα.

Αρβέρουν τον κη θά σε πούνε απρεμεν κλάσας κη θά λονίσουν όπερηφάνως. Ζάν ντιστιγής, κη όχι Γ. Λ. Ν. Θ. Σ.

Διά τό πιστόνι ΛΑΛΙΩΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

2ον Άν ήσι νέος, μπουκετσκι

2ον Άν ήσι νέος, μπουκετσκι

Οι φρικτοί πόνοι που συγκλονίζουν την ύπαρξη της Λητούς, της όμορφης κόρης που έγκοι τον θεό του φωτός, διαρκούν έντονα. Τέλειωτες νύκτες και ισάριθμες μέρες. Η νύμφη που εκπροσωπεί την Νύκτα, κρύβει στην σκοτεινή της κοιλιά τα σπέρματα του ουρανού φωτός και χωρίς να χάνει την Ειλείθειαν, την θεάν των επιτοκών, υπομένει το μαρτύριο ενός υπερέκτατου. Και τέλος γεννεί την Άρτεμιδα πρώτον και τότε Άπόλλωνα έπειτα. Αμέσως τότε ο νεαρός θεός, που ζωογονεί και εξυγιαίνει τον κόσμο, νεανίας εκτάκτου κάλλους, που αστράφτει από λαμπρότητα και ακτινοβολεί από αίγλην, με λυτά σ' ολοφάνους χειμάρρους, τα χρυσάκινα του μαλλιά, διασπείρει τα νυκτερινά σκοτάδια και πλημμυρίζοντας το σύμπαν με τα δέλη του, τα φτιαγμένα με ακτίνας, ψαχχωρή μεγαλοπρεπή, ενώ η φως γεμίζει από θαλπωρή και λουλούδια. Γεννάζεται στο όρος Κύνθον και από κορυφή σε κορυφή, σκορπίζει τα πρώτα του δέλη και τους πρώτους φωτεινούς του χειμάρρους. Χρυσίζουν το τε οι σκιερές πλαγιές των βουνών και φωτεινά νάματα λούζουν τον κόσμο, ενώ η θάλασσα με χρυσάμους κι' αυτή τους άφρους της, καθρεφτίζει την γέννησή του.

Αλλά η μητέρα του, που απήλασε τον έρωτα του βασιλιά των θεών, φεγγώντας τον θυμόν της προδομένης. Ηρας, έπηρε τα παιδιά της, που ήταν άκοιμη τεσσάρων μηνών και κατηύθυνε προς τους Δελφούς. Αλλά η αδελφή και γυναίκα του Διός έστειλε έναντιον της τον Πύθωνα, φοβερόν πολυκεφάλον τέρας, γέννημα της Γοργόνας, πελώριον δράκοντα που, όταν στεκόταν όρθιο, το κεφάλι του άγγιζε τ' αστέρια και έμόλυνε με την πνοή του το άχανές, όταν δε ξεπλωνότανε κατά γής η συμμοζεύοντα με τις αποτρόπαιες φολίδες του, σκέπαζε ολόκληρες όροσειρές με το τερατώδες κορμί του. Δάσος άπεραντα και βράχοι πλώριοι γινότανε τρίμματα από την πεισίν του και των λιμών και των ποταμιών τα καθάρια νερά μετεβάλλοντο σε βόρβορον, στην άπλη έπαφην του.

Ο Πύθωνας, παρανοήθοντας στον δρόμο που άκούλουσε φεγγώντας η θεία έρωμένη, ρίχτηκε κατεπάνω της. Αλλά έπήδησε χάμω τότε από την μητρική άγκαλιά ο Άπόλλων που βρέφος τώρα τεσσάρων μηνών, είχε γίνει θαυμαστός τοξότης και αντιμετώπιζοντας άγέρωχος το άδάμαστον τέρας, εξαπέλυσε χειμάρρους φωτεινών δέλων που είχε κατασκευάσει γι' αυτόν ο Ήφαιστος, σκοτώνοντας έτσι την μολυσμένη ύπαρξίν του θηρίου.

Φρικτώντας η Λητώ μπροστά στην γιγαντομαχη πάλη του βρέφους προς ένα τιτάν, και κρατώντας στην άγκαλιά της την Άρτεμιν, ανέβηκε τρομαγμένη σε βράχον, όπου έδινε θάρρος στο ήρωικό παιδί, κραυγάζοντας: «Ίη παι, Ίη βέλος!»

Το άθάνατον βρέφος, άφου έριξε τα έκατον δέλη του και διεπέρσσε με τις φλογισμένες άκτίνες τις φολίδες του τέρατος,

ΘΑΡΓΗΛΙΑ

τος, κατενίκησε το άπαίσιον μολύσμα. Η Γη άφισε άλαλα γμών γιά την άπαλλαγήν της από την άβάστακτη πίεσιν των φοβερών δακτυλίων του. Οι νύμφες του Παρνασσού κατέβηκαν από το ιερόν όρος φέροντας στον σωτήρα θεόν γλυκόχυμα φρούτα και καρπούς γιά να δείξουν την εύγνωμούν την χορεύοντα τον χαρούμενον της σωτηρίας χορόν, τραγουδώντας προς τιμήν του τον αώνιον ύμνον «Ίη παι, Ίη παιήον», από τον όποιον έκτοτε άνεμά σθσαν τα τέτοια τραγούδια «παιάνες».

Εκείνο το πρωί ο Θεσσαλός κάμπος βρισκόταν εις άναστάσειν. Είς άνάμνησιν του σωτήριου γεγονότος της γεννήσεως του Άπόλλωνος γινότανε γιορτές, στάς 6 και 7 του μηνός Θαργηλιώνος (Μαΐου - Ιουνίου), παντού όπου λατρεύανε τους βασιλείς του Όλύμπου και στάς Αθήνας επίσης, όπου όμως τα Θαργήλια δεν παρουσιάζαν την άγριότητα άλλων μερών.

Στάς 6 του μηνός, την έπέτειον της γεννήσεως της Άρτεμιδος, μεγαλοπρεπής πομπή από κορίτσια που κρατούσανε κάνιστρα ρόδων, προηγείτο μιάς μελαγχολικής συνοδείας μελλοθανάτων, μιάς γυναικός και ενός άνδρος, που τους πηγαίνανε να τους θυσιάσουνε στην Δημήτραν Χλόην εκείνον ύπερ των άνδρών, αυτήν ύπερ γυναικών.

Νεανίες τραγουδούσαν τον παιάνα προς τον Άπόλλωνα, με συνοδείαν αυτών, πλήρη κόσμου, σείοντας νεοκομμένα κλαδιά, άφηναν ίαχες χαράς, οι ιερείς αναπέμπανε ίκεσίες προς τον σωτήρα θεόν του φωτός, τον θερμούργον θεραπευτήν κάθε μολύσματος, και υπό την παράδοξον αυτήν μελωδίαν που

άνομάζετο «κραδής νόμος», τα θυμάτα προχωρούσανε τρομαγμένα προς τον τόπον της θυσίας των.

Στόν δρόμον οι μελλοθάνατοι έραβδίζοντο και το μαρτύριόν τους αυτό δεν σταματούσε παρά γιά ν' άρχισή το μεγαλύτερον, όταν δηλαδή φθάναν στην θάλασσα, όπου ήταν άναμμένη φωτιά από ξύλα σκυιάς, μέσα στην όποιαν τους ρίχνανε ζωντανούς.

Έπειτα παίρναν την στάχτη τους και την έσκόρπιζαν στους άνεμους έπάνω στην θάλασσα. Την δεύτεραν ήμέραν, άφου θυσιάζανε ένα κριάρι κι' ένα θηλυκό πρόβατο, άρχιζαν η κυρίως γιορτή, εις άνάμνησιν της γεννήσεως του Άπόλλωνος — η Άρτεμις είχε γεννηθή μιά μέρα πρωτήτερα — και σχηματίζοντανε μιά πομπή με άγώνα χορού άνδρών και παιδιών, ο νικητής του όποιου έπαιρνε ένα στρίποδο που άφιέρωνε στον Άπόλλωνα. Στην γιορτή αυτήν των Θαργηλιών οι Αθηναίοι τρώγανε τα πρώτα ψωμιά από τα καινούργια σιτήρια και τα παιδιά κρεμούσανε, όπως νας», δηλαδή κλαδιά έλας ή δάφνης, πλεγμένα με μαλλί, τώρα τους «Μήδες», εύρεσιών στέλνανε δε στην Δήλον την ιερήν τριήρη με προσφορές στον Άπόλλωνα, εις άνάμνησιν του σκοτώματός του Μινώταυρου από τον Θησέα, και της άπαλλαγής από τον φόρον του αίματος που πληρώνανε προς τον Μίνωα.

Στάς Αθήνας οι άνθρωποι σίεσαν είχαν καταργηθή και γινόντανε μοναχά η έξωσις των «φάρμακων», δηλαδή των θυμάτων. Αλλά εις την Θεσσαλίαν το άγριον έθιμον διατηρήθηκε επί πολύ και η άπάνθρωπη γιορτή δινότανε μ' όλες τις βάρβαρες λεπτομέρειες και λίγον καιρό πριν κατεβούν οι

Περσικές λεγεώνες να ύποτάξουνε την Ελλάδα. Έθυσιάζον το άνθρωπον που προσέφερον το με την θέλησιν τους γιά την σωτηρίαν των ψυχών των και την υγείαν των πολλών, η — κατ' άλλους — κακοποιοί, καταδικασμένοι σε θάνατον.

Κοντά σε μιά γυναίκα, μαρτυμένη από τους ραβδισμούς και τα αίματα, τρομαγμένη από τις φωνές, τις μελωδίες, τα τραγικά γέλια των έορτασιών και τρελλαιμένη στην σκέψη του θανάτου που την έπερίμενε, έβράδιζε ένας άχρος νεανίας. Το βλέμμα του δεν είχε την έκφρασιν της τρέλλας, όπως εκείνης, αναζητούσε κάτι άνησυχία και διερευνούσε την πεμπήν, σαν να ζητούσε να βρή την έλπίδα.

Στόν λαμόν της γυναίκας είχανε περάσει στεφάνι από άσπρα σόκα στον δικό του στεφάνι από μαύρα σόκα. Εκείνη, σε κάθε ραβδισμόν, άφηνε πόνου κραυγήν, αυτός εδάγκωνε τα κάτωχρα χείλη, προσπαθώντας να διατηρήσει άξιόπρεπειαν.

Και η βάρβαρη πομπή συνεχιζόταν προς το τέρας των δυνάων, προς την θάλασσαν, όπου διεκρινόντο οι καπνοί μιάς τεραστίας φωτιάς, μέσα στην όποιαν έπρόκειτο να ριχθούν οι καταδικοί ζωντανοί. Η γυναίκα ξεφώνιζε άλλωφρονώντας: Ο άνδρας σιωπούσε έλπίζοντας και σε μιά στιγμή άφησε ψιθυρισμόν χαράς, ενώ τα σδυμένα του μάτια άστράφτανε. Μιά γυναίκα, ύπαρξώς ώραία, μεγαλοπρεπής στο παράστημα, θεία στην έκφρασιν των ματιών, δροσερή σαν την Άνοιξη και ροδαλή σαν την Αυγήν, διέσχισε τις τάξεις των έορτασιών, τον έπλησίασε και του ψιθύρισε:

— Σ' αγαπάω πάντα. Μη φοβάσαι... Ο Άντίοχος δεν θα μού άρνηθή...

Εκείνος, σαν να έπηρε ζωή στο αντίκρουσμά της, σχεδόν δεν άκουσε τί του έλεγε. Μήπως τάχα δεν έφθανε ότι την είδε και ότι του μίλησε στίς στιγμές εκείνες του μαρτυρίου του;

Ποιά ήταν η ώραία γυναίκα, οι άνθρωποι της πομπής δεν ήξεραν, αλλά της έστειλαν το όνομα που ήταν επίκαιρον: Την ώραίαν που έκανε την εμφάνισιν της κατά τα Θαργήλια, την επώνομασαν Θαργηλίαν, κι' έτσι η Ιστορία διέσωσε την πολυτάραχην προσωπικότητά της.

Η συνοδεία, προχωρώντας άργά, με ραβδισμούς, παιάνες και μελωδίες, έφθασε τέλος στην παραλίαν. Η φωτιά που ολοένα μεγάλωνε με τους κορμούς των σκυιών και έφούντωνε με την πνοήν του άνεμου, ύποδεχθηκε με τους τριγμούς της τους μελλοθανάτους. Οι ιερείς παρετάχθησαν γιά την έκπληρωσι των θρησκευτικών τύπων. Η γυναίκα άφηνε κραυγές φρίκης, ο άνδρας μ' ένα χαμόγελο εύτυχίας φαινόταν να δίνει ροπολή με συγκίνηση και να περιμένει με πεποίθηση την είδησιν ότι του χαίριζαν την ποιήν: Οραματίζονταν την έπαινον στην ζωήν και στον έρωτα.

Δεν έβλεπε και δεν άκουγε και ούτε φοβότανε. Οι ιερείς, όμως, τους άρπάξανε,

την γυναίκα και αυτόν, και τους ρίξανε στη φωτιά. Άκούσθησαν τριγμοί σαρκανών και η κνίσσα των ανθρώπων κορμιών έπλημμύρισε με την μυρωδιά της τού μέρους. Δεν άφησε λέξι, και έως την τελευταία στιγμή δεν έσβυσε από τα χείλη του το χαμόγελο. Η στάχτη του έσκόρπισθηκε στους άνεμους, έπάνω στην θάλασσαν, αλλά γι' αυτό δεν έκλαψε η τρομερή ώραία, η περίφημη Θαργηλία. Γιατί αυτή έννοσους με φθόση στο τέλος του ποδοτικού της σκοπού: Ήταν όργανον της Περσικής διπλωματίας και σκοπό της είχε να υποδουλώση την Ελλάδα στον Ξέρξην.

Με ψυχήν που την έτάρασαν μεγαλειώδεις στοχασμοί, με κορμί που το συνεκλόνιζαν θυελλώδεις πόθοι η ώραία έταίρα από την Μίλητον, είχαν έρθη στην Ελλάδα γιά να έπιδοθή εις τόν έρωτα και να κηρύξουν την άγάπην προς τους Πέρσας και την ύποταγήν εις αυτούς.

Ήταν ώραία, αλλά ήταν και έξυπνη. Ήταν γυναίκα της άπολαύσεως, αλλά και των κινδύνων. Έκανε να την άγαπήσει, τον έναν μετά τον άλλον, δεκατέσσαρες ήγεμόνες των Θεσσαλών, οι όποιοι δεν ύπετάγησαν στην σαγήνην της μάγον, αλλά ύπεδουλώθησαν και στην λογικήν της. Δεκατέσσαρες έρασται, ο ένας μετά τον άλλον, έκηρύχθησαν φίλοι των Περσών, και ένα φίλι της διάσημης εταίρας πληρώνότανε με μιά προδοσία.

Εκείνος που σε μιά στιγμή ψυχικής ήρεμίας, της έρωμολο γήθηκε τις τύψεις του γι' αυτό που έκανε, ρίχθηκε στην φωτιά κατά τα Θαργήλια. Η σατανική ώραία, γιά να τον έμποδίσουν μίληση, την τελευταίαν στιγμήν, τον έπλησίασε και τον έβεβαίωσεν ότι θα τον έσωζαν, αλλά ένα τέτοιο πράγμα δεν έσκέφθηκε να το κάνει. Ο Άντίοχος, ο βασιλιάς της Θεσσαλίας, στα άνάκτορα του, όπου έφιλοξενούντο οι σοφώτεροι Έλληνες και οι διασημότεροι καλλιτέχνες, έρωτευμένος μαζί της και αυτός, έστειλε τον έραστήν της στον θάνατον, έπειδή η ίδια το ζήτησε. Και βάσταλνε και τους άλλους επίσης, αν δεν ύπελογίζε την φίλην των και δεν φοβότανε γιά την θλίψιν της.

Και η τρομερή Μιλησία, έσκαλούθησε να σκοτώνη τους νέους και τις ψυχές. Διόδορος ο Θεσσαλός, την άγάπησε, αλλά δεν έδέχθηκε να γίνει έρωτάνός της. Όταν εκείνη του άπεκάλυψε ποιεί ήταν οι σκοποί της και του ζήτησε βοήθειαν, αυτός έφρίκτισε. Η Θαργηλία, ρητάς του έδήλωσεν ότι τον έρωτά της τον πουλούσε με προδοσία μοναχά, αλλά ο Διόδωρος έπροτίμησε να πεθάνη, άφου θα την έχανε, αλλά να μην ανταλλάξη τον έρωτά της με την πατρίδα του.

Η έρωμένη του Άντιόχου, από φόβο μήπως εκείνος μίληση, τον έστειλε και στην άγχόνην. Έκατάλαθεν ο Διόδωρος ποιός τον έσωζαν, αλλά δεν έβλύρρησε. Με την ψυχήν ναρκωμένην από έναν παράφορον, αλλά έγκληματικόν έρωτα άπέθανε και αυτός χα

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΉΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Διαρκής ΕΡΩΤΙΚΗ —κακοκαιρία

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μέσα σ' ένα χειμωνιάτικο σαλόνι, με βαρείες κουρτίνες και χαλιά. Εκείνος και Εκείνη έχουνε στήσει έναν καυγά φοβερό. Αφορμή όποιαδήποτε.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, το συμπεράσμα βγαίνει μόνο του από αυτά; Δεν υποφέρεσαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Και υποφέρεσαι ή σως, έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θα κερδίσω με την αθάδεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ό,τι κι' έσύ με την προστυχιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις ότι η ύπομονή έχει και τα όρια της!

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι μόνο η δική σου! (Εκείνος αισθάνεται έπιτακτική ανάγκη να χυμύξει έπάνω της, βέβαια όχι με την πρόθεσι να την φιλήσει! Γιά

να συγκρατηθή, το ρίχνει στίς βόλτες, που τις βρίσκει κατευναστικές των νευρών. Στη δεκάτη πέμπτη βόλτα έχει κάπως ήρεμηση. Στην εικοστή τέταρτη βόλτα πως είνε έντελως σε θέση να συνεχίση την συζήτησι μ' Εκείνη σε ήρεμο τόνο. Κάβεται λοιπόν, δίπλα της και άκουμπάει το μάγουλό του στο δικό της, άγκαλιάζοντας της συγχρόνως από πίσω.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξέρεις ότι κινδυνεύω σοβαρά να σε βαρεθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Λες να διατρέχης μόνο έσύ αυτό τον κίνδυνο; ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άς μη συνεχίσωμε τον καυγά... Δε βέλω να σε θυμώσω... Πίσσεψέ με, στο λέω σοβαρά...

Μογελώντας, εύτυχής γι'αυτό τον έσκότατον εκείνη που ήθελε να την μισήσει και όμως την άγαπαγε όλονέν περισσότερον...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Έκλεκτά διηγήματα «Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου» έκτυπα θέντα εις κομψόν τόμον πωλούνται από όλα τα βιβλιοπωλεία και αποστέλλονται έλεύθερα ταχ. τελών εις τους έμβάλλοντας εις τον «Θησαυρόν» δρχ. 100.)

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως άνήσυχη):... Ότι άρχισες να με βαρύνεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ Μά, βέβαια... Καταλαβαίνεις ότι κάθε καυγάς είνε και ένα χτύπημα γιά την άγάπη μας. Είνε λογικό, κάποιον από τα χτυπήματα αυτά να νάνε και η χαριστική βολή...

ΕΚΕΙΝΗ (κρεμιέται στον λαιμό του, χαδιάρικα): Είνε δυνατόν ποτέ να πάψης ν' άγαπάς την μικρή σου την άγαπούλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην παιδιάρια ζεις... Είνε σοβαρό...

ΕΚΕΙΝΗ (σιφίγγεται πιά πολύ άπάνω του): Είσαι ένας λατρευτός παληάνθρωπος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκουσε, η ζωή έχει, βέβαια, κάποια πρόσθετη γοητεία, άμα τριγυρίζεται από κινδύνους και περιπέτειες. Άποκά, τότε, ένα ιδιαίτερον ενδιαφέρον, ένα θέλητρο, γιά τι ο κίνδυνος δημιουργεί ένα είδος λίγιγγου που προκαλεί άποιαν ήδονή, και η σωτηρία άπό τον κίνδυνο άποτελεί ένα άπό τα πιά έντονα, άπό τα πιά δυνατά συναισθήματα της ανθρώπινης καρδιάς. Στόν έρωτα όμως δεν ισχύει το ίδιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Έννοια σου... Δε θα ξαναμαλώσωμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτ' αυτό σου ζητώ, γιάτι και αν στο ζήτούσα, πάλι δε θα μπορούσες να μού το δώσεις. Άλλως τε, άγάπη χωρίς πείσματα δεν έχει νοστήμαδα...

ΕΚΕΙΝΗ: Όποτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σου προτείνω κάτι: Να προκαλεις έναν καυγά τουλάχιστον κάθε τρεις μέρες και με άφορμή κάπως σοβαρή. Και, κάπου, κάπου, να υποχωρήσ κι' έσύ. Να μην περιμένεις πάντα να υποχωρώ έγώ, όπως γίνεται ως τώρα, γιά τι ο ρόλος της γυναίκας δεν είνε πάντα να έμφανίζεται σάν νικήτς της παλίας πλατείας. Ηρώων... Το θήλυ έχει κυρίως προορισμό να έμφανίζεται σάν θύμα, και γι' αυτό τα δάκρυα είνε άποκλειστικά γυναικεία έφεύρεσις και προϊόν των γυναικών ματιών.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, μετανοιωμένη): Έχεις δίκιο... Θα κάω όπως μούπες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα καυγαδίζω με;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε τρεις μέρες. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπράβο! Φίλα με τώρα... (Εκείνος τη φιλάει πολύ στο στόμα. Ο έρωτάς του, ζωογονημένος από τον δόλοπαρον ήλιο της άνακαωχής τούλης, ξεμουδιάζει εύτυχισμένος τα φτερά του.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ (Είκοσιάρ. Στ. Όρφανίδη)

λοκαιρίας δεν προφταίνει να λάμψη, γιάτι άμέσως τον πνίγουνε καινούργιες όμίχλες και καινούργιες κακοκαιρίες... Ο έρωτάς, άγάπη μου, θέλει ήλιο, τροπικό κλίμα, άλλωλώς κινδυνεύει να μαραζιάση και να μουχλιάση... Δεν σου χρειάζεται έσέναν ό έρωτάς μου και τον κακομεταχειρίζεσαι με τέτοιον τρόπο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ο έρωτάς σου είνε η ζωή μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, δεν άγαπάς φαίνεται τη ζωή σου... Άλλωλώς, δεν εξηγείται αυτός ό φοβερός σαδισμός...

ΕΚΕΙΝΗ: Ο έρωτάς μας δεν είν' από εκείνους που πεθαίνουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος... Ο έρωτάς μας δεν είν' εφάψυχος, γιάτι τότε θα ήτανε γάτα, κι' όχι έρωτάς... Ο έρωτάς αντίθετα από τη γάτα που τη ρίχνεις από το έκτο πάταμα και δεν παθαίνει τίποτα, είνε έξαιρετικά εύαίσθητος, έξαιρετικά φτωχός...

ΕΚΕΙΝΗ: Έννοια σου... Δε θα ξαναμαλώσωμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτ' αυτό σου ζητώ, γιάτι και αν στο ζήτούσα, πάλι δε θα μπορούσες να μού το δώσεις. Άλλως τε, άγάπη χωρίς πείσματα δεν έχει νοστήμαδα...

ΕΚΕΙΝΗ: Όποτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σου προτείνω κάτι: Να προκαλεις έναν καυγά τουλάχιστον κάθε τρεις μέρες και με άφορμή κάπως σοβαρή. Και, κάπου, κάπου, να υποχωρήσ κι' έσύ. Να μην περιμένεις πάντα να υποχωρώ έγώ, όπως γίνεται ως τώρα, γιά τι ο ρόλος της γυναίκας δεν είνε πάντα να έμφανίζεται σάν νικήτς της παλίας πλατείας. Ηρώων... Το θήλυ έχει κυρίως προορισμό να έμφανίζεται σάν θύμα, και γι' αυτό τα δάκρυα είνε άποκλειστικά γυναικεία έφεύρεσις και προϊόν των γυναικών ματιών.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, μετανοιωμένη): Έχεις δίκιο... Θα κάω όπως μούπες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα καυγαδίζω με;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε τρεις μέρες. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπράβο! Φίλα με τώρα... (Εκείνος τη φιλάει πολύ στο στόμα. Ο έρωτάς του, ζωογονημένος από τον δόλοπαρον ήλιο της άνακαωχής τούλης, ξεμουδιάζει εύτυχισμένος τα φτερά του.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ (Είκοσιάρ. Στ. Όρφανίδη)

Μ ΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Στο θείον, όταν κανείς παντρεύεται τη μεγαλύτερη κόρη μιάς οικογενείας και όλες οι άλλες άδελφές της γίνονται αδότι, καθώς νόμιμες γυναίκες του.

— Άλλά κατά το ίδιο έθιμο και η νύφη, παίρνοντας έναν άνδρα, γίνεται συγχρόνως έδωγος όχι μόνον αυτού αλλά και των άδελφών του.

— Οι Έλληνες της μυκηναϊκής εποχής δεν έτρωγαν ψάρι, παρά μόνο σ' άσχηπη ανάγκη.

— Η τιμή μιάς γάτας κατά τη διάρκεια της πολιορκίας της πόλεως Χαρούσας, στα 1628, άνέθηκε σε 45 λίρες.

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΛΑΟΣ
Ένας Βέλγος Ιεραπόστολος,

που επέστρεψε τελευταίως από το Βελγικό Κongo ανέφερε ότι στην περιφέρεια Κασσάι, κειμή νη στην καρδιά της αποικίας, ζουν ακόμη πολυάριθμοι καννίβαλοι. Οι άγριοι αυτοί ονομάζονται Μπουσόγκος και οι αρχηγοί των, έκτος της φυλής των, διοικούν και μικρές ομάδες πυγμαίων. Τόσος οι άνδρες όσο και οι γυναίκες έχουν ως μόνο ένδυμα, ένα μικρό περιζώμα. Οι Μπουσόγκος τρώγουν τους δούλους των, πρώτον διότι τους άρρουν το ανθρώπινο κρέας και δεύτερον επειδή πιστεύουν ότι εάν ο δούλος είναι φισαυθός θα άναστηθί για να φονεύσει τον κύριό του.

Οι καννίβαλοι έρρισκονται διαρκώς σε πόλεμο προς τους γείτονές των. Τα κυριώτερα όπλα των είναι το τόξο και τα δηλητηριώδη βέλη. Τα μαχαίρια χρησιμοποιούν ως μέσο συναλλαγής. Τα άντικείμενα αναλόγως της αξίας των, ανταλλάσσονται μ' ένα, δύο ή έκατό μαχαίρια. Τα χωρία των προστατεύονται με δηλητηριώδεις παγίδες. Το δηλητήριο που μεταχειρίζονται οι Μπουσόγκος είναι ξανασαπφίρο. Οι καννίβαλοι μισούν τους νεκρούς και χρησιμοποιούν διάφορα τεχνάσματα για να τους συλλάβουν και να τους φάγουν. Πολλοί Ιεραπόστολοι έπεσαν θύματα των καννιβάλων. Η φυλή όμως των Μπουσόγκος εξαφανίζεται ολοένα, διότι την περιοχί εκείνη κασιτίζει η άσθένεια του ύπνου.

ΑΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ... ΤΡΙΤΗ ΦΟΡΑ

Φαίνεται ότι οι περιπτώσεις νεκροφανείας σημειούνται τόσο συχνά στη Δανία ώστε πολλοί άρχισαν να λαμβάνουν την όχι άδικολόγητη μέριμνα να ορίσουν ως κυριώτερα τελευταία θέλησή τους να μη ένταφιάζονται εάν δεν πιστοποιηθή ο θάνατός τους υπό τριών τουλάχιστον Ιατρών και εάν δεν περάσουν πέντε μέρες. Την προπερασμένη άφησης Δευτέρα στην κομπίλη Νιόργκ, ο διευθυντής της δημοτικής αρχήστρος "Άξελ Μπάκε, ένας ρωμαλέος τύπος, φίλος του καλού φαγητού και της μύρας απέθανε για τρίτη φορά. "Επειτα όμως από 48 ώρες ο "Άξελ άνοιξε τα μάτια του, έπήδησε από το πρώτο χέρι νεκροκρέββάτο του, έπαινω στο όποιον τον είχαν τοποθετήσει τα παιδιά του και έζήτησε άναστος το σήμερον βγκ μπρένεντ — δανικό πρόνυμα που αποτελείται από 27 είδη ορεκτικών — και μισό λίτρο του όνομαστού οινόπνεύματος "Ωλμπρυκ. Πρό πάντε έτών ο "Άξελ έπεσε στο δρόμο, προσέθηκε από άποληξία. Στο νοσοκομείο διεπιστώθη ο θάνατός του και 24 ώρες άργότερα, αφού έτοποθετήθη μέσα σε φέρετρο, ο ύποτιθέμενος νεκρός έσηκώθη προς μεγάλον τρόμον των νοσοκόμων και έζήτησε άνα τώ φάγη. Τον περασμένο χρόνο ο "Άξελ έθόηκε νεκρός επάνω στο κρεβάτι του. Η δεύτερη άνάστασις έγινε όταν ο έφημερίος έπλεκε το έγκλημα του άμακαρίτου. Αυτός ο λόγος για τον όποιον και τώρα τα παιδιά του έπεριμεναν να περάσουν δύο μέρες πριν άποφασίσουν να τον ένταφιάσουν.

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΙΘΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Σ' ένα σπήλαιο κοντά στην Ι. ιτανική πόλι Χάεν, εύρέθησαν διάφορα εργαλεία κατασκευασμένα από λίθον και άναγόμενα στην παλαιολιθική εποχή. Μεταξύ αυτών υπάρχουν και πολλά μαχαίρια των όποιων η άκμή είναι κοφτερή ού να ήσαν ευρασιας.

Πόσες νέες δέν άπελπίζονται γιατί η μήτη των έχει άρκώς κάτι το γλυώδες! Ένα καλό σαπούνισμα μπορεί δέν δάνα να τις άπαλλάξη επί μία ώρα το πολύ από το λιπαρόν αυτό έπίχρισμα. Έπειτα όμως έπανεμφανίζεται και πάλιν με μία περίεργη έπιμονή.

Αυτό συμβαίνει γιατί υπάρχουν μέσα στο δέρμα και ίδιαιτέρως εκείνη της μήτης μικροί σκάληκες που άναπαράγουν διαρκώς αυτή τη λιπαρή ουσία.

Λίγο βραδύτερον, μέσα στο περιβάλλον αυτό, που εύνσει ιδιαιτέρως την άνάπτυξί των, τα μαύρα αυτά στίγματα, που δέν είναι τίποτε άλλο από ζωντανά παράσιτα, πολλαπλασιάζονται.

Το δέρμα, έρεθιζόμενον από όλας αυτές τας νοσηράς έπιδράσεις, γμείρει έξανθήματα και σπυράκια, που έχουν καμει ως τώρα όλες τις γυναίκες να χύνουν ποταμούς δακρύων.

Τα μικρά αυτά σπυράκια, που είναι στην άρχή πολύ σκληρά, γίνονται σιγά, σιγά πυώδη. Έν τούτοις δέν πρέπει να άπελπιζώμεθα. Ο έρεθισμός αυτός είναι παροδικός και με όλίγην ύπομονήν και μερικάς φροντίδας είναι δυνατόν να περάσει.

Κατά την πρώτην εμφάνισιν των έξανθημάτων η της λεγομένης άκμης, άρκει να πλένωμεθα με ζεστό νερό που να περιέχει μερικές σταγόνες βορικού νατρίου. Άντι σπουδαιού θα μεταχειρισθώμε το δούτυρον του κακάου, που εύρίσκεται εις άξίοιο για παρασκευάσματα εις το έμπορίον.

Κατόπιν θα άλείψωμε την μήτην με ένα μίγμα που να περιέχει εις ίσα μέρη άλκοολ 90 βαθμών και "σούφρ πρεσιπιτέ", το όποιον θα διαλύσωμε προηγουμένως μέσα εις τριπλάσιον κατά το βάρος άνθρακον. Π. χ. 50 γραμμάρια άλκοολ, 50 γραμμάρια "σούφρ" και 150 γραμμάρια άνθρακον.

Προκειμένου περί των μαύρων στίγμάτων, πρέπει πρωτίστως να τα διαλύωμε. Η πίεσις πρέπει να είναι πολύ έλαφρά. Άντι των δακτύλων μπορεί να μεταχειρισθώμε ένα μικρό κλειδί ώρολογίου.

Μετά την έξαγωγή τρίβομε το δέρμα με μίαν διάλυσιν άν θρακικού θείου.

Για να κάμωμε πιο εύκολη την έξαγωγή, άλείψωμε προηγουμένως τη μήτη με λίγη βαζελίνη. Θα ήτο μάλιτα καλόν να την άφήσωμε όλη τη νύχτα για να άπαλυνη τους ιστούς.

Εναντίον του ρεθισμού που προκαλεί η έξαγωγή μπορούμε επίσης να μεταχειρισθώμε τα διάφορα παρασκευάσματα που έχουν ως βάση την λανολίνη.

Τρίχωμα της μήτης. — Σε πολλές γυναίκες, η μήτη σκεπάζεται τόσοον εξωτερικώς όσον και έσωτερικώς από άφθονον χνούδι.

Το άπλουστορον θα ήταν δέβαια να άπαλασσώμεθα κατά συχνά χρονικά διαστήματα επί αυτές τις τρίχες. Άλλά το πράγμα είναι έπικίνδυνον και μπορεί να προκαλέση δυσάρεστους και δυσκόλως θεραπευόμενους έρεθισμούς. Το πρακτικώτερον λοιπόν είναι να πλένωμε τη μήτη έξωτερικώς και έσωτερικώς με μίαν πυκνήν διάλυσιν όξυζενέ. Κατ' αυτόν τον τρόπον, ξανθαίνουμε τις τρίχες και τις κάνομε να φαίνωνται όλιγώτερον. Το όξυζενέ έχει επίσης το πλεονέκτημα ότι παρεμποδίζει την αύξη

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Τ'Ο ΛΕΞΙΚΟ

σιν των τριχών.

Υγιεινή των ρινικών κοιλοτήτων. — Η μήτη χρησιμεύει διά να άναπνέωμε. Όλοι όσοι ξεκινούν το πράγμα αυτό έκτίθενται εις σοβαράς περιπλοκάς της υγείας των.

Ο θλενογόνας της μήτης έχει τον προορισμόν να συγκρατή μέσα εις τας πτυχάς του όλας τας άκαθαρσίας που περιέχει ο άτμοσφαιρικός αήρ. Εάν ο θλενογόνας λειτουργή καλώς, όλα τα σπέρματα των άσθενειών που βρίσκονται μέσα εις αυτές τας άκαθαρσίας καταστρέφονται εύκόλως. Όταν όμως συμβαίνει το άντίθετον, τα διάφορα αυτά μικρόβια γονιμοποιούνται και πολλαπλασιάζονται. Προχωρών κατόπιν άλλα προς τα αυτά, άλλα προς τα μάτια, άλλα προς τους πνεύμονας και άλλα προς άλλας κατασκευάς. Τέλος, ο θλενογόνας φθείρεται και προκαλεί τας δυσάρεστους δυσώδεις εκκρίσας, που κάνουν ένα άτομον άντιπαθές.

Δι' αυτό ο καθαρισμός των ρινικών κοιλοτήτων με λίγο χλια

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τῆς γυναικείας ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΤΑ ΑΥΤΙΑ

Το σχήμα των. — Εάν τα παιδιά γεννώμενα έχουν καλὰ αὐτιά, το μόνον που έχουμε να κάνωμε είναι μήπως τα καταστρέψουν κατά την πρόδον της ηλικίας με άπότομα κτυπήματα κτλ. (οι έπαγγελματίαι παλαισταί, έξαφνα, έχουν παραμορφωμένα αὐτιά).

Εάν τούναντιόν το σχήμα των αὐτιών είναι άκανόνιστον, πρέπει να τους έφορμώσωμε μίαν ειδικήν συσκευήν, που τα άποτέσματά της είναι πολύ καλά και σύντομα κατά την παιδικήν ηλικίαν.

Η συσκευή αυτή είναι πολύ άπλή: δύο ταινίαι, έκ των όποιων η μία περνάει κάτω από το σαγόνι και η άλλη πίσω από το κεφάλι, συγκρατούν το αὐτί εις την κανονικήν του θέσιν.

Πρέπει επίσης να προσέχωμε πολύ κατά την κατάκλισιν, διότι πολλάι παραμορφώσεις αὐτιών όφείλονται εις παρομοίαν άφορμήν.

Υγιεινή των αὐτιών. — Το πλύσιμο του έξωτερικού μέρους του αὐτιού γίνεται με νερό και σαπούνι, όπως και διά τα άλλα μέρη του σώματος. Όταν τα αὐτιά είναι πολύ ευαίσθητα, μπορούμε να τα τρίβομε με βαζελίνη και να τα ξεπλένωμε κατόπιν με λίγο χλιαρό νερό.

Αί πλύσεις με κρύο νερό, πρωί και βράδυ, έπιταχύνουν την κυκλοφορίαν και δίδουν εις τα αὐτιά ένα έλαφρόν ροζέ χρώμα.

Το έσωτερικόν του αὐτιού καθαρίζεται με ένα ειδικόν έργαλείον από έλεφαντοστόν ή άπόλουστορον με ένα μικρό κομμάτι ξύλου, τυλιγμένο με ένα πανί, το όποιον δρέχομε έλαφρά.

Το καθάρισμα αυτό πρέπει να γίνεται άπαλλά για να μην έρεθίσωμε τον θλενογόνον. Υπάρχει επίσης κίνδυνος να πληγώσωμε το τύμπανον που βρίσκεται εις το βάθος.

Αποφεύγετε να βουλώνετε τα αὐτιά σας με μπαμποάκι, που έχει την ιδιότητα να διατηρή μιά σταθερά ύγρασσία και που έλαττώνει την αίσθησιν της ακοής. Είναι μιά πολύ κακή σύνηθεια: που μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστα και μάλιστα όληθρια άποτελέσματα.

Γι' αυτό δέν πρέπει να δάζωμε μπαμποάκι μέσα στ' αὐτιά μας παρά μόνον σε περίπτωση παθήσεως.

Τα σκουλαρήκια. — Υπερστηρίζετο άλλοτε ότι τα σκουλαρήκια έμπόδιζαν τας ώταλγίας. Η φιλαρκεκία των γυναικών συνέτελεσε πολύ εις την διάδοσιν αυτής της γνώμης.

Η άλήθεια πάντας είναι ότι σε πολλές περιπτώσεις τα σκουλαρήκια όμορφαίνουν το πρόσωπον, πράγμα που δέν τα έμποδίζει εν τούτοις να παραμορφώνουν το αὐτί.

Οπωσδήποτε, τα σκουλαρήκια πρέπει να είναι πολύ έλαφρά. Μιά μικρή πέτρα μαργαριταρίου αποτελεί ένα θαυμάσιον στόλισμα.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Ο "Άμερικανός κληρικός του ναυτικού "Ιβάν Ουότφιλντ, ηλικίας 25 έτών και κάτοικος του Λος Άντζελες, είναι, όπως γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες, ο πιο παράξενος άνδρας του κόσμου. Από τις άπαντήσεις που έδωσε στον άριμέδιο αξιωματικό του στρατολογικού γραφείου, άπεδείχθη ότι ο "Ιβάν μέχρι σήμερα δέν πάτησε ποτέ το πόδι του σ' ένα πολεμικό σκάφος, δέν παρακολούθησε ποτέ ένα πυγμαχικό άγών, δέν έχρησε ποτέ, δέν έχει πλινσε ποτέ, δέν ήπιε ποτέ, δέν μίλησε ποτέ με μιά κοπέλλα της λέφωνης, δέν έφαγε ποτέ με μιά κοπέλλα σκελάτα με παγωμένη κρέμα, δέν έφιλησε ποτέ του ένα κορίτσι!

Βέβαια ένας τέτοιος άνδρας αποτελεί έφάντασμα προ πάντων στην "Άμερική. Άλλά ποιά οχέαι έχουν όλα αυτά με τον πολέμο και την στρατιωτική εκπαιδευσις; το κληρωτό, ώστε να ένδιαφέρον τόσο την στρατολογική ή υπηρεσία αυτό μόνο ένας "Άμερικανός θα μπορούσε ίσως να μάς το εξηγήσει!

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΕΞ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Κατά την διεξαγωγήν μιας δίχης στο Μάντσεστερ άπεκαλύφθη η ύπαρξις ενός νέου επαγγέλματος, άγνωστού μέχρι τώρα. Ένας έκ των μαρτύρων έρωτήθει τι επαγγελματις έχει, άπάντησεν "άγοραςτης", "Όταν δέ ο έκ πλαγείς δικαστής έζήτησεν να του εξηγήσει τι επαγγελματις είναι αυτό, ο μαρτύς έπαινε ότι από έτών ήδη έξασκει την εργασίαν αυτήν. "Εξηγήσε δέ ότι, αυτός και οι συ

ΤΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

νάδεσφοί του είναι ύπάλληλοι μεγάλων έμπορικόν οίκων ή ιδιωτικών γραφείων ντεντεκίθ. Η έργασία των συνίσταται εις το ν' άγοράζουν επαγγελματικούς διάφορα πράγματα για να διαπράττουν εάν οι πωληταί έκπληρουν εύση νεύθητας το επαγγέλμα των, εάν κάνουν άκριβείς λογαριασμούς, εάν δίνουν πάντα σωστά "ρέστα" και άλλα πολλά.

ΑΝΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ο Οδύγρος άρχαιολόγος "Άλεξάντερ Σαογκκούτ που διευθύνει αυτοπροσώπως τας άνασκαφάς πλησίον τού Πομού, παρά την Βουδαπέστην, άναγγέλλει ότι άνεκάλυψε τον τάφον του πρίγκιπος "Αρπάδ, ο όποιος ήρθε να δ896 ένα έθνωπατικό κράτος που ήρχισεν από την Ούγγαρίαν. Τα άποτέλεσματα των έρευνών του σαρβού αούρου που διήρκεσαν έχον όλιγώτερον από 20 χρόνια ήταν ή έβαίοντες ότι τα έρείπια του Πομού άποτελούν το όπλοπα της Σικάντρ, της περιφημής πόλεως του "Αττίλα, την όποιαν επί πολλά χρόνια άναζητούσαν οι άρχαιοι λόγοι όλου του κόσμου.

Λέγεται ότι ο τόπος, όπου ο πρίγκηψ "Αρπάδ κοιμάται, τον αίαντο ύπνον, βρίσκονται πολύ κοντά στην άρχαία πόλι του "Αττίλα. Ο τάφος του "Αρπάδ σκαλίστηκε σ' ένα έρκαδι φέρει τον χαρακτήρα των μνημειών του Μίθρα και άναγεται, άναμφισδήτητα στην λα

τρία των Σασσανιδών της Μικράς Ασίας. Η καλύτερη άπόδειξις τούτου είναι ή ρουινική γραφή που διασώζει την σαρκοφάγον Ούγγυρο άρχαιολόγου, που έπεσε φονισαν το μνημειον και τα έρείπια έπεδεβαίσαν τας δηλώσεις του καθήγητου Σαογκκούτ. Αί άνασκαφαι του Πομού συντέλεσαν, έξ άλλου, στο να διασαφήνουν πολλά σκεπτικώς σημεία της ιστορίας της εποχής του πρίγκιπος "Αρπάδ. Ο τάφος καθώς και ή ρουινική γραφή άποτελούν ένα μνημειον ύψιστου ένδιαφέροντος όσον άφορρά την καταγωγήν των Ούγγυρων, τον πολιτισμόν και την έρρακείαν των.

ΕΝΑ ΚΡΑΝΙΟΝ 8000 ΕΤΩΝ

Κατά το σκάψιμο μιας όπνομου στην Δανία, μεταξύ του "Οντενς και του Μιντελφάρν, άνευρήθη ένα άνθρωπινο κρανίον, το όποιον, κατά την γνώμη των ειδών, κατά της γεωλογικής υπηρεσίας άνάγεται στην λίθινή εποχή. Η περίοδος αυτή ονομάζεται "περίοδος του Μουλλερου", λόγω του πολυτίμου εύρηματων στο Μουλλερου, στην περιοχή του Φούλνεν. Η περίοδος αυτή ύπολογίζεται, κατά 6000 άρχαιολόγους της χριστιανικής εποχής. Συνεπώς, το άνθρωπινο κρανίον, θα είναι ηλικίας 8000 έτών περίπου.

ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ

Τα δύο άρχαιότερα βιβλία που

διατηρούνται στην "Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας είναι δύο Βίβλοι. Και οι δύο είναι πλήρεις και τυπωμένες με στοιχεία κινητά. Η πρώτη είναι γνωστή με το όνομα "Βίβλος των 42 γραμμών", γιατί κάθε σελίς της περιλαμβάνει 42 γραμμές. Η δεύτερα Βίβλος είναι ίσως άρχαιότερα της πρώτης, αλλά είναι πολύ δύσκολο να το διαπιστώσιν κανείς, διότι η συνθήκη της χρονολόγησας των βιβλίων είναι πολύ 1457 δια πρώτην φοράν. Αί σελίδες της δεύτερας Βίβλου έχουν 36 γραμμές ή κάθε μία. Και αί δύο, πάντως, άποδίδουν τον στυλ του Γκούντεμπεργκ. Προέρχονται άσφαλώς από τα πρώτα τυπογραφεία της Μαγεντίας και έξεδόθησαν πρό το 1456.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΕΚΘΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Στο Μουσείον "Ζε ντε Πώμ" στοίς κήπους των Τουλέρρι, εις Παρισίους, έγιναν πρό τίνος τα έγκαίνια μιας έκθέσεως καλλιτεχνικών έργων Γερμανών στρατιωτών της άεροπορίας.

Η έκθεσις αυτή περιλαμβάνει πίνακας ζωγραφικής, άεροναυλίας, σχεδίασμα τα και έργα υλοπτικής. Οι καλλιτέχναι, ύπηρετούν εις τας γερμανικάς άεροπορικάς μονάδας της Βαυαρίας του Βελγίου, της Βορείου και της Δυτικής Γαλλίας. Η έκθεσις έρχεν ήδη έπιτυχίαν και στας Βρυξέλλας. Θέματα των έργων αυτών είναι όχι τόνσον αί εικόνες του πολέμου, ό

σον βελγικά και γαλλικά τοπία και έν γένει το περιβάλλον των ξένων τούτων χωρών.

ΜΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ

Στην άκρη του δρόμου Παρισι, Λε Μπουρζε τρεις άνθρωποι σέρνουν μιά ρουλόττα την όποια προσμιρίζουν σ' ένα τρακέτι. Το έδω μετά το άλλο, τα προχέλητα σπιτία έγκαταλείπουν τη θέσι τους. Άπόψε το βρόδυ στο γήπεδο αυτό της Κουρνέ, όπου ήταν έγκατεστημένο το περίφημο τσίρκο Πεζόν, δέν θα άπομείνουν παρά τα ίχνη των τροχών και μιά κηλίδα αίματος για να θυμίσουν ένα μεγάλο δράμα που ξετυλίχθηκε στο τσίρκο.

Στην ίδια αυτή θέσι, κάτω από την κανική σκηνή, άνάμνησε στους τρεις αυτούς τοίχους έξυγχεσε πρό όλίγων ήμερών ο Ζαν Πεζόν, ο νεαρός θηριοδαστής, ο μοναδικός άρρην άπόγονος της μεγάλης δυναστείας των Πεζόν, που άρχισαν το επαγγέλμα αυτό σ' α1820.

Ηταν η τελευταία παράστασις του τσίρκου στην Κουρνέ. "Ο πας κάθε άπογνέμα ο Ζαν Πεζόν ήγνε να χατέβη το ήθριλ του με τα την παράστασι. Γεμιστός αυτοπεποίθησι, δέν είχε προτεδοποιήσει κανένα και πήγαινε από κλουδί σε κλουδί, έχοντας για μόνο το κόσμον για διαζύγιο!

Το Ρένο, η μεγαλύτερα πόλις της γαλλικής επαρχίας, έλαττονε την περιόδου του μπύκε μ' ένα χαμόγελο στο κλουδί της Νά. Λοιπόν, ένας πρακτικός και άγαπημένος του λέανιας που ήταν έμπορικώτατος δήμος...

ρό νερού είναι άπαραίτητος. Άντι του νερού μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε μίαν διάλυσιν όξυζενέ. Επίσης μερικά έπαλείψωμε με βαζελίνη από καιρού εις καιρόν κάνουν πολύ καλό.

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΙΩΝ

Ο καθήγητής Μπόρεν, του Πανεπιστημίου του Τέξας, έδωσε πρό ήμερών μερικές πρακτικές συμβουλές, διά των όποιων οι άνθρωποι, θα μπορούσαν να προφυλάσσωνται κατά την διάρκειαν των καταγίγων. Για ν' άποφεύγωμε τους κεραυνούς, έπε ο "Άμερικανός καθήγητής, το καλύτερο που έχουμε να κάμωμε είναι να καταφεύγωμε κάτω από το κρεβάτι μας, διότι τα σίδερα παρέχουν την άσφαλεστέρα προστασία. Μεταξύ των πιο έπικινδύνων μερών ο Μπόρεν περιέλαβε τα παράθυρα, τας καπνοδόχους και τους λουτήρας. Άλλη άποτελεσματική προφυλάξις είναι να σταθί κανείς στη μέση ενός δωματίου με τα παράθυρα και τις πόρτες κλειστές και στο σκότος. Ο "Άμερικανός καθήγητής διεβεβαίωσε ότι στην εποχή μας οι κεραυνοί προξενούν λιγώτερες ζημιές από άλλοτε, διότι πολλοί άπ' αυτούς έλκονται υπό των τηλεφωνικών και τηλεγραφικών συρμάτων, υπό των ραδιοφωνικών σταθμών κλπ.

ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΒΡΑΔΥΑ ΤΩΝ...

Το άμερικανικό γυναικείο περιοδικό "Λαίητης Χόμ" θέλοντας να μάθη πως περνούν τα βράδυα των "Άμερικανίδων, έτήρησε προς τον σκοπό αυτόν ειδική έρευνα μεταξύ των άναγνωστριών του. Από τις χιλιάδες των άπάντησέων που έστράψαν άπ' όλα τα μέρη των "Ηνωμένων Πολιτειών, το περιοδικό έξακίνησε σε ως έξη τις ψυχαγωγίας των "Άμερικανίδων. Στην πρώτη γράμη, η έρρηται η άνάγνωστις διότι, όπως άναφέρει το περιοδικό, 37 έκατομμύρια γυναικων προτιμούν να μένουν το βράδυ στο σπίτι των και οι περισσότερες άπ' αυτές διαβάσουν μιά έφημερίδα ή ένα βιβλίο πριν άποσυρθούν να κοιμηθούν. Μόνον τα έξ τοις εκατό των "Άμερικανίδων έδήλωσαν ότι προτιμούν τον κινηματογράφο και τρία τοις εκατόν το ραδιόφωνο. Έν τούτοις έφράζονται μερικές επιφυλάξεις όσον άφορρά την εύλικρίνεια των φιλοαγνώστριών.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Η άστυνομία της Σόφιας έπεχείρησε κατ' αυτές να συλλάβη κομποίον άναρχικόν, του όποιου η κατοικία έρρισκονταν στον πέμπτον όροφο μιας κεντρικής οικοδομής. Για ν' άποφύγη την σύλληψή του, ο άναρχικός, έπήδησε από το παράθυρο, χρησιμοποίησας μιά κουδέρτα... ως άλεξιπτωτο. Ένοιεταί ότι το πρωτότυπον αυτό άλεξιπτωτο ήρνήθη ύπηρεσία και ο άναρχικός συντερίθη επάνω στο πλακόστρωτο.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας Σουηδός καθήγητής των φυσικών επιστημών, μετά πολυετείς και έπισταμένους έρεύνες, έξηκρίωσε ότι το δένδρο που διακαίεται να έρρη τον τίτλο του άρχαιότερου και μεγαλυτέρου δένδρου του κόσμου βρίσκεται στο "Εθνικό Πάρκο της Καλιφορνίας. Πρόκειται περί ενός κωνοφόρου αειθαλούς δένδρου του όποιου η κορυφή φθάνει σε ύψος 140 μέτρων και το όποιον ο κορμός στη βάση έχει διάμετρο 11 μέτρων. Ο κορμός του δένδρου του του έγγίζει, κατά τους ύπολογισμούς των ειδών, 7655 τόνους, άπερ σημαίνει ότι εάν έκόπτετο σε κομμάτια, θα χρειαζόνταν για τη μεταφορά του 85 φορτηγά βαγόνια.

τη σ' αγαπή, τουλάχιστον σήμερα.
Η στάσις επομένως που πρέπει να τηρήσας πρέπει να είναι αξιοπρεπής και να κυττάξας να φτιάξας τη ζωή σου με κάτι καλό, τερο.

ΚΟΥΜΠΑΡΟΥΛΑ 790

Δεν πρόκειται να σου πω, καλή μου, ότι κυνηγάς ένα όνειρο, μια οπωδότηση σε διέπει ένας με γάλλος ρωμαντισμός δικαιοδογμένης εν έμεινι — γιατί, καίτοι δεν μου αναφέρεις την ηλικία σου, σε αντιλαμβάνομαι νεαρά — με τον οποίον πρέπει οπωσδήποτε να με τριάζεις. 'Ραίδια δλ' αυτά, περί μορφής της ψυχής κτλ., μα δεν είναι αρκετά για να μιλάς με τόση πεποίθηση για άγαπη. Ναί, άγαπητή μου, όστις σχέσεις των δυο φύλων, στη δημιουργία μιας αγάπης, είναι απαραίτητα όλα αυτά, μα είναι απαραίτητα και κάτι άλλο: Να έχουμε γνώριση κι' άπό κοντά, να έχουμε δη' ό ένας τον άλλον και όχι να τον αγαπήσουμε άπ' ένα άποψις γραφεί, χωρίς να τον έχουμε δη' ποτέ μας. Δεν μπορεί να έπικρατώ, μα μπορώ μετά βεβαιότητας να έπιμεινω ότι παρασύρεσαι από έναν άφάν, ταστό ρωμαντισμό.

Για τό ζήτημα τό άλλο, σου συνιστώ να πιάς στο άρμόδιο ύπορου γείο και να ζητήσεις πληροφορίες θά έρροντίσας και έγω μέσω τρίτου, μα λάβε όπ' όφιν σου ότι είμαι πολύ απροχολημένη και ό χρόνος μου σήμερα είναι μετρημένος.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ Κ. Ι. Φ

Φυσικά πρέπει να ξεκαθαρίσας τη θέσι σου με την πρώτη περίπτεσις, ή όποια δεν είναι και ά. Έίς λόγους. Μα ή κατάστασις την όποιαν έδημιούργησας σήμερα είναι άρκετά επικίνδυνη. Δεν σε καταδικάζω, γιατί καταλαβαίνω πως παρσύρεσαι από πολλά πράγματα, τα και πρό πάντος ό κύριος φταίχης είναι ό άλλος. Πρέπει να καθάρισας τα πράγματα. 'Αν πρόκειται άν σκέπτεσαι να τον πανδρεύθης — πράγμα που δεν έγκρινω απόλύτως για λόγους θιολογικούς — πρέπει να το υποδείξας ότι, έκει πρέπει να φθάσας και να έγκαταλείψας την άλλη συμπεριφορά σου, ή όποια έρεει σε κίνδυνο και τους δυο σας

«ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ»

«Όχι, καλή μου, δεν πρέπει να έχης αυτές τις ιδέες. 'Η άλλαγή της στάσεως αυτού τοό νέου δεν έχει άσφαλώς καμιά σχέση με τό ζήτημα που μου αναφέρεις «Φτερά στον άνεμο» δεν είναι μόνον οι γυναίκες...

Μα πρέπει να διώξας από τό μυαλό σου αυτή τη σκέψη που σε βασανίζει. Τό έλάττωμά σου είναι τόσο μηδαμικό ώστε να μην παίζης κανένα ρόλο. 'Έχει έπιδράσει, όμως στην ψυχολογία σου και ό πως καταλαβαίνω, άν δεν την πολεμήσας αυτή την έπιδράση, κινδυνεύεις να χάσας την αυτοπεποίθησι κα τό θάρρος σου, στοιχεία τόσο άπαραίτητα για την ζωή Λοιπόν, σύμφωνοι;

Κα ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

Υπεύθυνος Συντάξας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετησία έσωτερικού Δρχ. 500
Εξώμητος 250

Εμβόσματα και έπιταγαι εις διαταγήν: «Περιοδικόν «Θησαυρόν» — Αθήνας, Σανταρόζα, 5.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

ΤΟ ΘΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικά έπιδράσεις κατά την έβδομάδα από 5 έως 11 Δεκεμβρίου έχουν ως άκολουθως:

1) Διά τας έπηρεάσεις και τας υποθέσεις σας: 4 — 5 μ. του Σαββάτου (6), 8.30 — 12 μεσ. της Πέμπτης (11).

2) Διά τ χρημ.τικά ζητήματα: 3 — 6.30 μ.μ. της Παρασκευής (6), 12 — 3 μ.μ. του Σαββάτου (6), 3 — 5 μ.μ. της Δίας έμέρας.

3) Διά τ τυχερά παιχνίδια: 3 — 8 μ.μ. της Κυριακής (7) 'Η ίδια ώρα της Πέμπτης (11)

4) Διά τς άγοράν λαχείων (8) — 9.30 π.μ. της Δευτέρας (8), Τρίτης (9) και Πέμπτης (11).

5) Διά τς αισθηματικές συναντήσεις αι άπογευματιναι ώραι της Παρασκευής (5)

6) Εύνοϊκαι ώραι δια γάμων ή άρραθώνων δεν υπάρχουν.

7) Διά τό μέλλον σας: 2 — 5 μ.μ. της Κυριακής (7), 7 — 10 μ.μ. της Πέμπτης (11).

ΑΙ ΑΓΑΠΗ ΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι πρός τόν δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως να άναφέρουν: α) τό έτος γεννήσεως, β) τόν μήνα γ) την χρονολογίαν του μηνός, δ) την ήμεραν καί ε) δυνατόν την ώραν. Αί έπιστολαι δέον να συνοδεύονται από 8ρ.20 (είκοσι δρακάκια άπάντησιν, θα διευθύνωνται δε έπρός τό περιοδικόν «Θησαυρόν» — διά τόν δόκτορα Κάμα — όδός Σανταρόζα 5, Αθήνας.

ΤΑΜΑΤΟΑ Λαμίας. — 'Αδελφάτεις και άσάδελφα εις την εξέλιξιν σας, όφειλόμενα κυρίως εις τόν χαρακτήρα σας, από τόν όποιον λείπει ή ικανότης της προσπάσεως, ή θέλησις και ή δραστηριότης έπιδράει. Αί λεπτομερείαι σας άπασχολούν κατά τόν τον τυραννικόν και γι' αυτό δεν

Οι άδελφοι του Γερο-Παρατατικού

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Ποιούσιν συνεταιρισμούς τα πλήθη τών θνητών — ίνα έξασφαλέσωσιν κάτι προς φαγητόν.

Έσκέβην εύν όπως καγών ποιήσω παρομοίως. ήγουν να συνεταιρισθώ εύθως και τιμίας

μετά γυνών ώραιών και πάνυ μελιχρών.

Όταν σπου συνεταιρισμοί προβήσονται την σύστασιν, θα έμβολεύσω εύχερώς την δυσχερή περίστασιν

και όσπερ ούν μαχαργεύς θα ζω της Καπουρτάλης, τούτέστιν πάν χρεϊώδες

και άπαιρητώδες θα έχω πρός τροφήν ώσει να ήμην έμβοκάλης.

Πρωτίστως συνεταιρισμόν θα κάμω ούχι τυχαίον μετά γυνών παχέων

και ούτω από θέρμανσιν θα την διέλθω (φίνας)

και λίαν χαρισούνας. Μεθ' ό θα συνεταιρισθώ μετά νεανιδών

και θαχώς άφθονοπρεπώς έκ πάντων τών ει (δών)

έτινα διαθέτωσιν τα σμήνη τών θηλών, μήλα μαγούλιν τρυφερών και ζαχαρινών χει (λέων)

πρός γλυκεράν παρασκευήν άφθόνου γάρ (κομπόστας)

και όπερ σπουδαιότερον, έκτός από όλα (τ' άλλα,

έκάστης ούν παραμανός ό διδυμος έξω (στης)

θα με διατρέφω όπωσούν με θρεπτικώδες (γάλα)

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μπορείτε να κάμετε τίποτε τό θαρραλέον και τό άποφασιστικό. 'Ελ λειψας παντελής πρωτοβουλίας. Πνεύμα ρουτίνας. 'Η ζωή σας παρυσίαίς πολλές εύκαιρίας από τας όποιας δεν κατορθώνετε δυστυχώς να έπωφεληθήτε. 'Η στα διαδρομία και ή εξέλιξις σας έμφανίζονται πολύ θραδεία. 'Η οικονομική σας κατάσταση μετρία και έντός πολύ περιωρισμένων πλαισίων. Κινηθήτε δραστηριώρα.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ Κ. Α. Καλάμας. — Χαρακτήρ δύσπιστος και έπιφυλακτικός. Σας λείπει ό αθρομνητισμός. Διστάσκευς (6), 12 — 3 μ.μ. του Σαββάτου (6), 3 — 5 μ.μ. της Δίας έμέρας.

ΤΡΕΛΛΟΝ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗΝ Ξ. Στερεόδες πρωτοβουλίας και δεν εκδηλώνετε καμμίαν δραστηριότητα εις την αντιμετώπισιν ής ζωής. Αί έναντιότητες άς όποιες συναντάτε όφειλόνται εις ό ότι δέχεσθε τα πάντα παθητικώς χωρίς καμμίαν σωτηριάν αντίδρασιν. 'Η εξέλιξις σας θραδυάτη. Πρέπει να κινηθήτε και μάλιστα ταχέως, δια να μην μείνιτε εις τό περιθώριον της ζωής. 'Ασάδελφα έθέσας 'Η οικονομική σας κατάστασης δύσκολος. Πρόσχωροι και μικράι καλύτερεύσεις. 'Αποφύγετε τας ερωτικές περιπέτειας. Δεν σας εύνοούν

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

ΑΙΛΗΝ α. β. γ — Χαρακτήρ πολύ ιδιότροπος και έγωιστικός. Πολλά καπρίτσια. 'Ελλειψις ίκα νόητος προσαρμογής. Δεν δημιουργείτε άξιολόγους συμπάθειας γύρω σας. 'Ανησυχία και νευρική κατάσταση. Εις την ζωήν σας πολλά καθυστερήσεις. 'Από τοό προσεχούς έτους ή ζωή σας θα σημειώσιν μίαν έλαφράν άνοδον. Πισανότης γάμου κατόπιν συνουκείου. Θα έχετε ακόμη μερικάς δοκιμασίας, μετά τας όποιας ή ζωή σας θα εισέλθι έπ' στάδιον μεγαλυτέρας ήμερίας.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕ Σ

Λέτε, άγαπητή μου φίλη, ότι τώρα μόνον εκταλάσε ό άνδρας σας την άδία σας. 'Επρεπε να φθάσας στην εποχή τών στερεών ή άνδρακτικής, τό κόκ, τό γκάζι, ό άνδρακτικής, τό κόκ, τό όνιο νευμα για να καταλάβη ότι χωρίς τη γυναίκα του ήταν ένας χαμένος άνδρας. Ποιός έά τόν έμφορτίζε, ποιός έά τοό έπλενε τά ρουε, ποιός έά τοό μαντήλια του, υποκάμεινός του, τά μαντήλια του, τά κολλάρα του; Ποιός έά κα, τώρως εκ τών ένόντων να του προσφέρει και λίγη ζεστασιά, τή κρύα θραύδα άνάθοντας τό πατρό παράδοτο μαγκάλι; Κι' αυτός πού δέξας έαυτόν αλλοτε από τούς δρόμους και τά καφεναεία τώρα γυρίζει άμέσως μετά τη δουλεία του στο σπίτι του και άρχίζει να μου άπαρδιβή πόσο άσχημα τρώει οι διάφοροι πελατάρηδες φίλοι του στα έστιατορία και πόσο άσουλίστη έμφάνισιν έχουν. 'Εται μούρχειται να τό πετάξας κα τάμντρα: «Νά χροστήξας χάρη στη γυναίκα σου, άχάριστε!»

Ευτυχώς που δεν είπατε τίποτα, καλή μου φίλη, γιατί έά έχασατάς όλας σας την άδία. Δεν πρέπει να φωνάζη κανείς ποτέ τό καλό που κάνει και μάλιστα όταν τό κάνει στον άνδρα που άγαπά.

Είνε καθήκον κάθε γυναίκας να νοικοκυρεύη τό σπίτι της και τόν σύντροφο τοό έιου της. Αυτό είναι ό προρρημός της. Μα άπορρηός που παγνρεύθηκε και άπορρηός που δημιούργησε οικογένεια, λίγη θα θέλατε λίγη άναγνώριση, λίγη εύννομησιν; Είνε ποτέ άνδρας να αυτό, άλλα μη έσχητάς πώς ό ρόλος της γυναίκας είναι να οιάζεται πάντα, να είναι ό άφάνης μαχητής. Τώρα μόνον, λέτε, εκταλάσε ό άνδρας σας την άδία σας; 'Ε, λοιπόν, να είσθε εύχαριστήμενη γι' αυτό. Κάλλιο άρ άγ, παρά ποτέ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

«Η γυναίκα πρέπει να είναι για τόν άνδρα μία έξουσία, διότι άν κοπιάζη και μοχλώ ό άνδρας για να κερδίση την ζωή της οικογένειας του έχει την άπαιτήσι γυρίζοντας στο σπίτι του να μπόρεση να έσχάση λίγο τις έγνοιές του και να άναπαύη. Δεν πρέπει ποτέ να τοό λήη ή γυναίκα πει: «έξουσία σου», γιατί αυτό τόν προσβάλλει, τόν κάνει να αίστανεται πως έρίσκειται σε μειονεκτική θέσι, έά τόν βοηθή μόνον να έξουσιάζη χωρίς και αυτός ό ίδιος να τό καταλάβη.

Και όταν καταλαβαίνη ότι είναι πολύ κουρασμένος και δεν έχει διάθεσι να έγρη μετά τό φαγητό για να πάνε στον κινηματογράφο ή στο θέατρο, όπως είχαν ίσως συμφωνήσει, άς μη δείξη την παρμηκή δυσανεμία και μάλιστα άς προτείνη αυτή πρώτη να μείνουν στο σπίτι προσφάσιμενη ότι είναι κουρασμένη ή έχει πονοκέφαλον.

Άς τοό μιλη για τη δουλεία του, χωρίς όμως και να τόν έα λίσση με πολλές ερωτήσεις και άν καταλάβη πως τόν στενοχωρεί κάτι, να τοό δείξη θέσια ενδιαφέρον χωρίς όμως και να έπιμειν μια μάση τί συμβαίνει άν άντλησθι ότι δεν θέλει να της μιλήσγι' αυτό. Είνε ένδεχόμενο να συνένη κάποιον δυσάρεστο στη δουλεία του και να μη θέλη ή να μη μπορεί να τό πη.

Πάντως άς μη έσχη ή σύζυγος πως πρέπει να θεωρή τόν άνδρα της σαν ένα μεγάλο ένοχόστον και διό που πρέπει πολύ να τό προσέχης.

Η ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α Μ Ν. — Τό πρόσωπο για τό όποιον ενδιαφέρεσθε έρίσκειται στη Θεσσαλονίκη. 'Έχει διορισθή έκει από τόν Σεπτέμβριο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

500ν

Και ως τιμωρός στρατιώτης που είμαι, σου λέγω, ότι έά σε κάμω κόκκινο από τις σφαίρες την στιγμή που θα δοκιμάσας να δραπέτευσης.

Κατάρα! Έκαμε ό Ουδύλλιαμ τρίζοντας τά δόντια του. 'Ωστε είμαι, λοιπόν, χαμένος!

ΟΙ ΛΟΡΑΤΟΙ ΕΚΘΡΩΓΙ — Ζεφρούα, Τόννυ, Λίντερ! Είσθε όλοι έδώ; — 'Εδώ είμαστε, κύριε Τόννυ Κόξ.

— Όι άστυφύλακές μας; — Κατάρωσαν και πέρασαν όλοι. Τώρα έρίσκονται έδώ.

— Άς έχη δόξα ό Θεός, Τόννυ, παιδί μου, μήπως άνάβει τό φανάρι σου; Τό δικό μου άσχημότευθη ύστερα από τό βάπτισμα που πήρε μέσα στα θρώμικα νερά της ύπνομους.

— Τό δικό μου είναι εν τάξει, κ. Τόννυ Κόξ. — Λαμπρά Τόννυ. Φώτισε έδώ άπάντη σου. Πρέπει να έδω τί γίνεται.

Ό Τόννυ μέσα στο πυκνό σκοτάδι της ύπνομους, στην όποια έρίσκειται, κατάρωσας να πλησιάσιν τόν Τόννυ Κόξ και με τό ήλεκτρικό φανάρι του έφώτισε τόσο καλά τό μέρος, ώστε ό ντετέκτιβ είπε:

— Ξέρω τώρα, έρίσκαμστε στο τέμα. Α Ζεφρούα, φίλε μου, αύριο να κόμης μια έκδοσι για την έλεεινή κατάσταση στην όποια έρίσκειται αι ύπνομους προς τό μέρος τοότο. Θα σου πω και έά σου υποδείξω έγω τις μεταρρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν για να μη συμβαίνουν τά άτυπα που συνέβησαν άπόψε. Τόννυ, φώτισε έδώ κάτω στο έδαφος.

Ό Τόννυ εξέτελεσε την παραγγελία που τοό δόθηκε και ό Τόννυ Κόξ άφού έξήτασε για λίγο τό έδαφος, είπε:

— 'Επέρασαν άπ' έδώ. Νά τά πατήματα τους.

— Ναί, συμφώνησε και ό Ζεφρούα, τά πράγματα φαίνονται καθαρά.

— 'Εξασκολευθύν να προχωρούν οι φίλοι μας 'Ας δούμε, Ζεφρούα, ίσως έαυ έξέρεις, και τότε δεν θα χρειασθί να συμβουλευθώ με τό σκεδισγράμματα.

— Τι θέλεις να μάθης, κ. Τόννυ Κόξ;

— Ξέρουμε τώρα ότι οι κακούργοι έσάβίζουν, μπρος από μάς και ότι προχωρούν κατ' έυέλιαν. Όπως προχωρούν όμως, ποό θα φθάσουν;

— Στη δεξιά όχη του Σηκούνα.

— Διάδωλε! 'Αν μάς ξεφύγουν άπ' έκει;

— Δεν είναι εύκολο και πρίν άπ' όλα αι έξοδοί έδες έχουν κατασκευασθί με συσπέρνεις κινηλίδες, ποό είναι πάντοτε κλειδωμένες. Κάθε πρσί και κάθε άπό γεμισι οι κλειδαριές έπιθεωρούνται από άνδράμους της άστυνομίας.

— Τά κλειδιά τών έξόδων που έρίσκονται, Ζεφρούα;

— Στους άστυνομικούς σταθμούς της περιφέρειας.

— Καλά. Υπάρχουν όμως, Ζεφρούα, τά αντίκλειδια. Και οι άνθρωποι τοό «Κόκκινου Δαχτυλίου»

είου» έχουν θέσια αντίκλειδια: — Πού όμως, κ. Τόννυ Κόξ, δεν θα μπορούσιν να τά χρησιμοποιήσουν, διότι, καθώς δεν προέβλεπαν την έπιδρομή μας, δεν θα φρόντισαν θέσια να έχουν τά αντίκλειδια μαζί τους. Πού να φαντασθύν πως θα έρίσκονται στην ανάγκη να φύγουν από τας έξόδους των ύπνομους.

— Αυτό είναι μία ύπόθεσις, Ζεφρούα.

— 'Επειτα, κατά την ώρα αυτή ή όχη του Σηκούνα προς τό μέρος όπου υπάρχουν έξοδοί είναι πολυσύχναστη. Τόσος κόσμος περριέρεται έκει. 'Ε, λοιπόν, δεν σάς φαίνεται ότι θα ήσαν, τολμάχιστον, περίεργο τό θέσια τριών ή τεσσάρων κακούργων που θα έθηναν από τας ύπνομους με τρεις γυναίκες μαζί;

— Σ' αυτό έχεις κάποιο δίκτυο, Ζεφρούα. Άς ύποθέσωμε ότι δεν μπορούν να φύγουν από τόν Σηκούνα. Άλλο άλλο μέρος όμως δεν μπορούν να μάς φύγουν;

— Όχι! 'Αν δεν φύγουν από τας έξόδους, θα άναγκασθύν να επιστρέψουν πίσω!

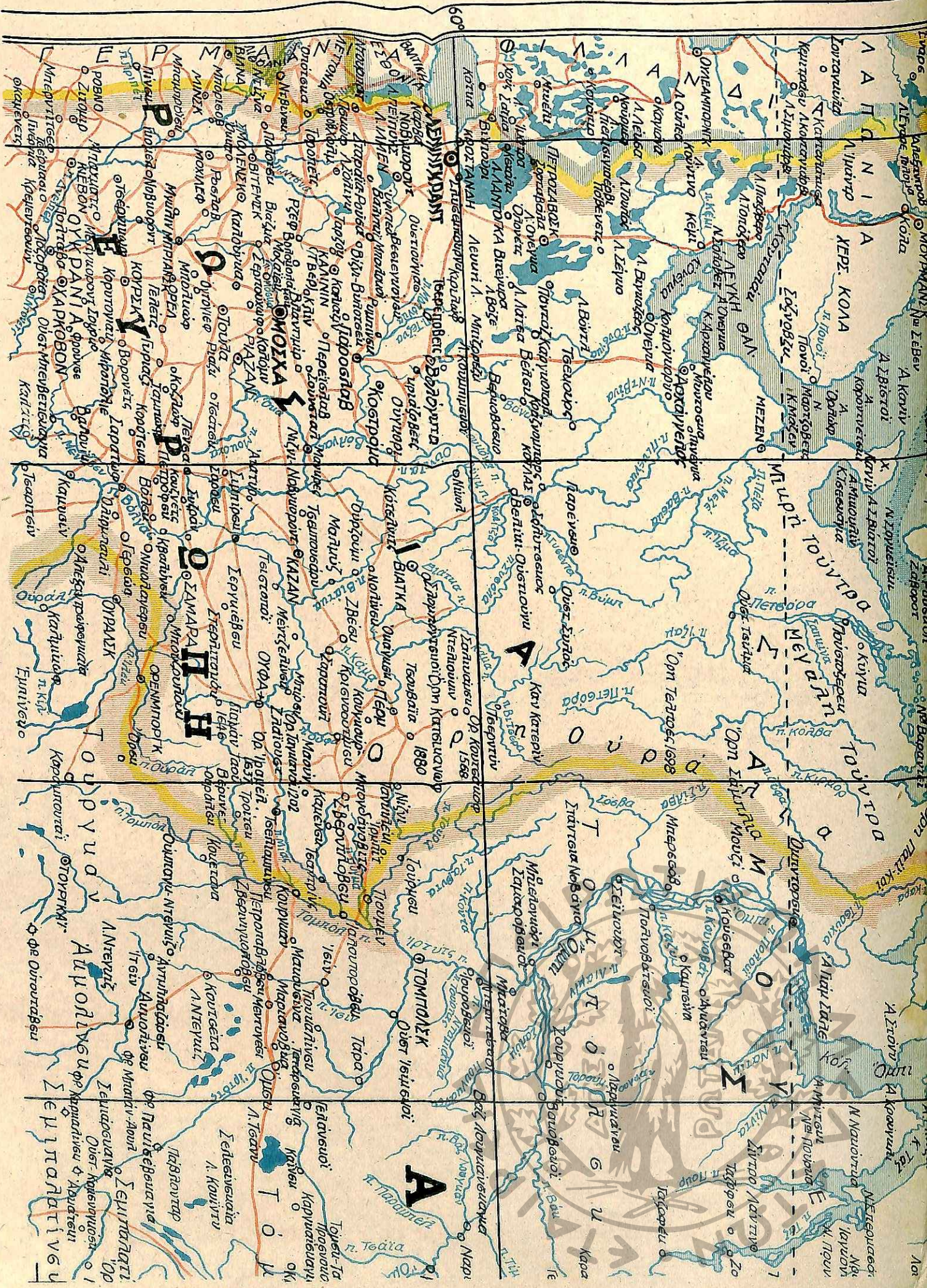
— Θα μείνουν! — Και κατ' ανάγκη θάρρουν προς τό μέρος μας και θα πέσουν έπάνω στους άστυφύλακες μας, έκατός έάν...

— Άί! Υπάρχει και κάποιο έάν;

— Δυστυχώς υπάρχει, κ. Τόννυ Κόξ. 'Αμα φθάσουν στας έξόδους και βεβαιώσουν ότι δεν μπορούν να φύγουν, τότε ή έά γυρίσουν πίσω ή έά στρέβουν και θα κατευθύνθύν προς τά άσχημότερα, όπότε θα άπομακρυνθύν από τό δίκτυο των κεντρικών ύπνομους.

— Και έά φθάσουν ποό;

— Στό μέρος όπου άρχίζουν οι ύπνομοι τών προατείλων. Άς τυχώς για τας ύπνομους αυτές ή άστυνομία δεν έλασε καμμία πρόνοια. Δεν έχει καταρτίσει κανόν

ΑΓΡΙΠΙΣ (Α) Προς ανατολικά

ΑΓΡΙΠΙΣ (Α) Προς ανατολικά

ОТВАДОК

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΚΟΝΟΠΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΣΤΗΣΙΣ

ХАРТΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΠΛΩΤΕΡΩΝ = ΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΗ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΟΡΕΙΟΣ

